בְּרִאי אריאל

השכול שמתחת למייק-אפ

בְּרִאי אריאל

השכול שמתחת למייק-אפ

גלית ולדמן

© כל הזכויות שמורות למחברת 2026

עריכה: איילת שם טוב

עיצוב ועימוד גרפי: אוריה דאנש

תודה לדר' ענת חן על הליווי בעיצוב והגרפיקה.

אין להעתיק, לשכפל, לצלם, להפיץ, לצטט, לתרגם, לאחסן בבסיסי מידע, לשדר בדרך כלשהי, אלקטרונית או מכנית, או בכל דרך אחרת, או להציג באתר אינטרנט, חלקים כלשהם מספר זה, או את הספר במלואו, ללא אישור מפורש בכתב ממחברת הספר.

אופיר ביכורים

מטרו פארק, רח' משה דיין 10, ק.אריה, פתח תקווה 4951810
טל': 03-5562677; פקס: 03-5596349
www.ofir.org.il
נדפס בישראל התשפ"ו 2026

תודה מיוחדת לגברת דינה אזולאי, תושבת העיר מעלות, עובדת המרכז הרפואי רמב"ם בחיפה. (בית החולים שבו נותח סרן שביט בן-משה שנפצע בקרב בחולית ב 8.10.23)

תודה מיוחדת לפרופ' דורון נורמן ודר' עידו שטהל, מהמערך האורתופדי, בבית החולים רמב"ם.

ובנוסף גם לדר' ענת חן על הליווי של העיצוב והגרפיקה.

תוכן העניינים

הקדמה 7

ארץ זבת חלב, דבש ודם 9

רות ונעמי - 2025 12

בראי אריאל 15

אדבר איתך 17

אח שכול לצבא שכול במדינה שכולה 22

הברווזיה 37

מהר יותר מהריון 57

צירי הדממה 58

מכינת "אחים" 59

אחרי שנגמר 64

הקדמה

הכול קרה בתקופה היסטורית והיסטרית כאחת!

הכול קרה בארץ זבת חלב, דבש ודם! מהילדה בשמלה האדומה (שברשימת שינדלר) ועד לאישה בשמלה השחורה, שנאנסה ונרצחה בנובה רק בשל היותה אישה יהודייה.

"העגלה ריקה ומחובתנו למלאה" - כך כתב בנאומו רב סרן אריאל בן משה הי"ד, קצין בסיירת מטכ"ל, עת שימש מפקד סיירת צנחנים.

הנה אני, אימו, מבקשת ממפקדי צה"ל וממפקדי כל כוחות הביטחון, מהדור הזה של גיבורי וגיבורות על, קחו את דמעות השכול בגאווה, והפכו אותן לנשק הניצחון!

נעשה ונצליח כי לנו, לנו ארץ זו.

ארץ זבת חלב, דבש ודם

הם נכנסו לפנות בוקר בדממה. השם 'אריאל' כאילו היה חרוט על פניהם. הכלבים נבחו בבית, ואדר צעק: "הוא רק פצוע, רק פצוע, זה הכול!" ידעתי שרצת להילחם, להציל ולמות. אם למות, רק ככה. כבר אז, בשתיקה שהשתררה ליד השולחן הבנתי שעליי להישאר זקופה, מישהו חייב להוביל את עמוד האש.

או אז בהמולת המתקבצים ההמומים על הדשא, הגיעה קצינה ובפיה הבשורה על הבן הבא. בזאת הפעם הוא רק פצוע. פצוע זה הכול, אך אני ידעתי שפינת האוכל מתכווצת מעתה.

בבית הלוויות שבחיפה ראיתי אותך בארון, שאין בו בגדים, רק מדים, ולחי קרה, קפואה, שם, מול הים. רק פירורים של חלומות, פירורים של משפחה יישארו מעתה. עודני שומעת את דפיקת המסמר האחרון, כשהוא נתקע בארון, סוגר את סיפור חייך לעולם.

מה גרם לך להתקשר אליי בשש וחצי בבוקר, כל כך מוקדם באותה שבת, שלוש פעמים, להתעקש, ולהתקשר משני טלפונים שונים?

"הוקפצתי".

"לאן?"

איך לא הבנתי באותה דקה, כשצפיתי בטלוויזיה? אדר כבר ער על הספה עם הסווטשרט האפור שלך, יושב ב"פְּרִיז". הנייד שלי, כרגיל, על רמקול. אני מסתובבת במטבח, אתה על הקו. השעון אותו שעון, גדול ועגול בשחור לבן

על הקיר, הכלבה נובחת... טוב, נו זה כרגיל, טוי מציק וביל יושב לו בפינה. מתקן התמי 4 מסיים את הרתחת המים, אדר עדיין על הספה.

על המסך מופיעה כותרת הזויה, "22 יישובים תחת שלטון חמאס". הזויה אפילו עבור שפילברג... ואני עדיין לא מבינה. חם היום ובכוס החד פעמית אחד סוכר. מה זה? מה אני רואה? טנדר לבן, עליו מוטלת בחורה חצי עירומה. שבת בבוקר. שקט. שיא פריחתה של הלימונית בחצר, פריחה סגולה, ואתה על הקו, נשמע ב'אורות'. אפילו שיחה ממתינה אחת לא נכנסה, אין הפרעות. פתאום כאילו נעתקה נשימתו של העולם. האם אני ערה בכלל?

אני: "שביט?"

אתה: "יש מצב".

אני: "קורן?"

אתה: "עשר מלחמות לא יקפיצו מילואים".

להתקשר לקורן, שאף פעם אין לו קליטה עבורי. שביט חוגג בערבה עם זוהר, עדן ורועי (רב סרן רועי מלדסי ז"ל, שנפל באסון גולני).

יום יפה היום בארץ זבת חלב ודבש. ולא, לא עלה בדעתי - זבת חלב, דבש ודם, והפעם זה הדם שלך!

האם ביקשתי שתישמר? לא, לא נראה לי. אתה? למות? זה לא שלנו. זה רק בעיתונים... רחוק, רחוק.

הקפה כבר קר, הסיגריה מעשנת את עצמה במאפרה. אצלי בווטסאפ: "קורן ושביט הוקפצו!"

הכלבה שקטה. הטלוויזיה צועקת חזק. השעון שעל הקיר מורה על השעה, כבר 14:00 ... כאב בטן מזדחל. האם אכלתי היום? אדר יושב על יד השולחן. אני לא יודעת מה הוא אכל. נקניקיות, אולי?

אופקים, רחל, בני ערובה... האמנתי שאתה שם עם היחידה, מחלץ בני ערובה. כך חשבתי... ותכף, תיק-תק, ניצחון.

בדמותו ובצלמו

של רס"ן אריאל בן-משה

אריאל בן משה נולד וגדל במעלות תרשיחא, היה קצין מצטיין בחטיבת הצנחנים ומפל"ג בסיירת מטכ"ל. אריאל נלחם ונהרג בקרב על קיבוץ רעים באותה שבת שחורה ב- 07.10.23. אריאל היה בן 28 בנופלו.

אריאל הצטרף כשהיה בן 14 בלבד, לפנימייה הצבאית לפיקוד בחיפה, שם סיים את התחנכותו כחניך מצטיין.
אריאל התגייס לחטיבת הצנחנים לגדוד 202 , שם התפתח והתקדם במעלה דרכיו עד לתפקיד המ"פ, לאורך כל דרכו אריאל בלט במנהיגות יוצאת דופן, ענווה והצטיינות בכל שלב ושלב. כחלק מתפקידיו אריאל היה מ"פ בחטיבת הצנחנים, מ"פ בגדוד "גפן" בקורס קצינים ומפקד סיירת צנחנים, שלאחר תפקיד זה התקבל למפל"ג בסיירת מטכ"ל.
אריאל היווה עבור רבים ביטוי מובהק לפיקוד מלפנים, מנהיגות מעוררת השראה ומהי דרך ארץ. כאשר נבחר למפקד הן בסיירת צנחנים והן בסיירת מטכ"ל הוא ביקר בכל קברי נופלי היחידות לדורותיהן מתוך אמונה כמו שאמר באחד השיחות ללוחמיו .."שישנו קשר עמוק בין גובה הצמרת לעומק השורשים.." ורק כך יחידה יכולה להצטיין ולפרוץ גבולות.
הוא היה הלכה למעשה מפקד בעל תחושת שליחות, אמונה בצדקת הדרך ואהבת הארץ, כזה שדוגל במשימתיות לצד אנשיו, עשייה לצד אמונה, הישגיות לצד צניעות.
אנו נעשה כל מאמץ להמשיך את מפעל חייו ולהיות ראויים לזכרו בכך שנמשיך לבנות, לעצב ולהשפיע בדמותו ובצלמו.

@berei_ariel

ברא אריאל

רות ונעמי - 2025

לא בחרתי להיות נעמי, אני לא אוהבת את השם הזה. הוא גם לא מתאים לי.

אריאל נפל, ויובל הפכה להיות רות, שכלל לא מבינה עדיין מה קורה. בשמונה באוקטובר היא לוחשת, בבוקר על הקו... "אני רוצה אותו כאן, בחיפה". אני משנה את המודעה מייד, מפני שזו היא וזה אתה... עשור לאהבה של וולט דיסני.

אני זוכרת את הפעם הראשונה כשהיא נכנסה לבית והצהירה: "אני יובל!" מייד ידעתי, זו הכלה!

בחג סוכות הראשון, בשנת 2023 דחקתי בכם, כאילו קיבלתי וואטסאפ מהנשמה: "סעו לוויקנד לבד, ללא חברים, כמו שאתם אוהבים, אתם ואוהל סיירים". מצאתם את עצמכם לבד עם הכוכבים בעין זיון, ברמת הגולן שכל כך אהובה עליך.

החלה השבעה וגם האזעקות. הצפון בוער, ואני עדיין לא מגיעה לקריות. רק ביום השני אני מגיעה לשבעה. אני זקוקה לתשובה, וכל הבנים שלי כבר שם. שביט, בני הפצוע צמוד לזוהר בת זוגו, שהפכה להיות אחות מעשית. אנשים שאני מכירה, חברים, כמה יש לך, המון. אנשים שאני לא זוכרת, וסתם כאלו שבאו לאכול... תמיד יש כאלו.

למחרת ניגשתי ליובל, שישבה על הרצפה, מוקפת בצי של חברות. הן כמו ניסו למנוע ממנה את הבשורה שאריאל איננו. מה אומרים לכלה שהפכה לאלמנה ללא שום הכנה? את יודעת, יובלי, זכית לאהוב. אריאל ידע שהוא נאהב וחלם חיים. ישנם בני זוג שבוגדים, ישנם שידוכים שלא תמיד מצליחים. לך הייתה רק מתחרה אחת, וזו האדמה! לך יש לוח שיש קר, עם פטל, שבשבת ופרפרים.

אני שומעת אימהות כמוני, ואולי אינן כמוני, שאומרות: "לו רק השאיר אחריו...."‚ "אני רוצה זרע"‚ "שיחקקו חוק"‚ "אני אמצא אישה שתיקח את זרעו כדי שיהיה לי נכד קטן".

אני אומרת לעצמי: "גלית, מה לא בסדר איתך? אני ממש לא רוצה. ממש לא! אילו יובל הייתה בהריון... לא ככה. זה לא יהיה זה ילד בדמותך, רק מה-DNA שלך. אולי יהיה לו שיער בצבע קש ועיניים ירוקות, אך הוא לא יקבל ממך ביום הולדתו הראשון סנדלי שורש קטנטנות לטייל בהן איתך ברחבי הארץ.

זהו חילול הגוף, שהרי לא השארת צוואה כזו, ילד מזרעי.

אני קוראת את דבריהם של הבנים והבנות. אני שומעת וקוראת. הם לא משאירים לנו צוואה עם צו ירושה, אלא 'הוראות הפעלה לנפילה'.

"היו לי חיים מלאים, תחייכו".

"טוב למות בעד ארצנו", טרומפלדור עדכני.

אין ספק שזו אהבת מולדת במובנה המלא ביותר. כנראה שילדים שנולדים כאן, כאילו הם כבר בני שבעים, עומק השורשים, נופלים על הגנתה של מדינת ישראל, ועוד הרבה לפני, על תקומתה.

פחדתי להיות אצלך, אריאל, לבד... תמיד רציתי אנשים שיהיו איתי. ה'הותר לפרסום' השתלט על כל חלקת הנדל"ן. אתה נטמנת לצד ארז שגיא הי"ד, חברך הקרוב, הנסיך הקטן של פלוגת חץ, שנפל במבצע "צוק איתן". רעות שכזו.

אני זוכרת שבאותו מבצע התקשרת אליי ואמרת: "נדבר עוד כמה ימים, אני צריך להתקשר לאבא", מעין נוסח כזה שהומצא בשולחן המטכ"ל, לקראת כניסתכם לעזה.

עוד לא בן עשרים.

הפכתי לבנה כמו סיד. לא אשכח איך ארבע טלוויזיות צרחו בבית, כל בן בשקט שלו. המלתחה בשחור מוכנה. מחכה במרפסת כל ערב לדובר צה"ל שמתיר לפרסום. אפשר לנשום, אריאל חי עוד יום. אריאל חי עוד עשור.

כמו כל ילד, כשהייתם קטנים... נופלים וקמים. נפלת שם בירידה בשכונה החדשה, כשרכבת על האופניים ופתחת את הראש. נבהלתי, ניקיתי, הנחתי קרח, ובעיקר נישקתי: עד החתונה זה יעבור. לא קראו לי כשנפצעת, לא ניקיתי את הדם, אתה כבר התחתנת, והפעם לא תחזור.

היית בן חודשיים, ולירון היה בן שנתיים כשאשל נפל בלבנון. כולם תמיד אמרו מסביב, עד שתגדל לא תהיינה מלחמות. חוץ מיעל ממצובה, שבהלוויה של אשל ניגשה אליי ושאלה: "איך לא פחדת לתת לבן השני את השם אריאל, שהוא צירוף של אותיות? אמיר, שנהרג במלחמת יום הכיפורים, אשל שנפל בלבנון. כמו קללה כזאת, צירוף האותיות".

והינה יש לנו שכול בין דורי!

בראי אריאל

נולדת עם "הילה". אפילו לא בכית, גם לא כשגססת.

שאלתה של יעל ליוותה אותי זמן רב, וכך התחיל הרומן שלי עם האמונה. כך גם קיבלת אקסטרה פחד ודאגה, וכך בעצם נולד היחס כמעשה רבקה. לא אהבת את זה, ורק אני יודעת עד כמה כעסת. אמרת לי שוב ושוב: "אני לא מושלם. מותר לי לטעות. קשה לשמור על מאה כל הזמן, בכל תחום ובעיקר במשפחה".

זו אני, וזה אתה - בחייך ובלכתך, נושא הכתר.

רק כעת אני מתחילה להבין, כך נראה לי, שאין אותך. כשמדברים על העתיד ואתה לפתע לא כלול בו. האנשים סביבי חזרו לדבר על מחיר הקוטג'. זה בסדר, אלא שדבר מה מתרחש גם בפנים הגוף. כשהעזתי ללכת לים עם אבטיח וחברה, לאחר שחלפה יותר משנה, הרגשתי אשמה עם כל גל.

מתחת למייק אפ של חיי היומיום, אני גרה באותה הדירה עם אותה הספה, ואני יודעת עמוק, עמוק ומרגישה. כעס עצמי עם ראש מורם, דיבור אופטימי עם לב שבור, נשימה עמוקה, מוחה דמעה, קריפי, ועדיין ממתינה לשיחה, לשמוע, מה שלומך?

בשביעית הייתי מהופנטת מהמורה לאזרחות, דומקה קראו לו. בחופש הגדול שהיתי שעות בקיבוץ לוחמי הגטאות. מרדכי אנילביץ היה עבורי אהבה אפלטונית. כמה פעמים שמעו ממני עליו בבית... לימים זכיתי ללדת אותך בדמותו. כך בעיניי.

ובבית הספר "כדורי", על דשא שלא נגמר, אחרי יום עבודה בדיר אצל דני, היינו יושבות כמה מאתנו, כבר בסוף שמינית וחושבות בקול: "לי יהיו בן ובת, לך תאומות". אף לא אחת מאתנו, אף לא בלחש, העזה לומר: "אני אהיה אימא של גיבור ישראל". איזו תמימות.

באחד מהריאיונות הרבים פנה אליי מראיין מנוסה ומוכר: "ספרי לי, מאיזה בית באת ..."

חשב לתומו לשמוע פנינים, אז חשב.

לא התבלבלתי: "אל תשאל אותי מאיזה בית באתי, שאל אותי על הבית שיצרתי". אז כן. אני גאה ביותר, זכיתי ובכיתי, ואבכה כל חיי. ילדתי לתפארת מדינת ישראל שישה בנים, שישה סדרי משנה ונותרו חמישה חומשי תורה.

משום מקום הגיע ב'שבעה' איש זקן עם אח חורג. לא נכחתי באותו יום אבל עודכנתי טלפונית. מייד הובן העניין והם הלכו כלעומת שבאו. כן, יש עניין כזה של פסיכולוגים: תסלחי... תשכחי... קחי את הכול בפרופורציות.. כי קרה משהו...

אני רק מניחה כאן. יש עניין כזה, שלא כל מי שילד אותך ראוי! ויש עניין כזה, שלא לכל אחד מותר ומגיע לקחת נגיעה בהיכל התהילה של גיבורי ישראל, ויש עניין כזה שאני ממרום גילי לא שוכחת, ולא סולחת.

ויש גם עוד עניין. אין בי רצון להיפטר מהגעגוע אליך. אפילו הצלצול בנייד שלי הוא הודעה קולית ממך. שלא אשכח את קולך, גם לא אם, ואולי חלילה, אחלה באלצהיימר.

אדבר איתך

אתה נשארת בתמונה. עדיין אינני מדברת על הנשמה.

אני והיא נותרות ללא תיווך. זוהי מגילת רות השנייה כי אתה איננו. אין מי שלעיתים ירגיע, ואין מי שיאמר לי: "אימא, כפרה עליך", אין את מי לברך ליום ההולדת או ביום קבלת דרגה וחג. זו אני, וזו יובל. אריאל איננו פה יותר.

איש לא הכין אותי לכך. בכל הפוסטים שאני קוראת על הנופלים והנרצחים אומרים כמוני בהספד: נישאר ביחד, מאוחדים, בוכים ואופים יחד חלות דבש (מה שנקרא). אני הכרתי כמה, רק כמה, שהתנתקו ודי!

הכול, הכול בא בגלים. יובל היא חלק נכבד מהזיכרון. האינסטינקט אומר להיאחז. מנגד, באופן קר, מושכל, אני מבינה שעליי לשחרר. השנים תחלופנה, הזיכרון אולי יכהה, אני אזדקן ואיחלש. רות שלך תלך, תאהב, תלד עם מישהו אחר, שלא יהיה אתה.

היכן הוא קו האמצע ביחסים? הרי בלאו הכי נוחתת עליי המציאות במלוא כובדה. וזה אחר, וזה שונה ללמוד, להכיר מההתחלה. אלא שכדי לשמר את זכרו, זיכרון של רגעים, עליי לשמר קשר. לשמר את הקשר משמעותו גם להכיר את מה שבא איתו כעת. בתוכי אני רוצה לצעוק: "רגע, רגע. זה שלנו! יש לנו זכות ראשונים..."

מי האנשים האלו שאיתך? מי המשפחה החדשה שאת הכרת? לאן כל זה הולך? מה איתנו? למי אכין אוכל טבעוני עכשיו? למי אתקשר: "תגידי, אריאל יצא? מה עם המדים? תגידי ת'אמת, מה שלומו?"

בהתחלה נפגשים בבית קפה. מרבית הזמן מתבוננים על האנשים שעוברים ברחוב. ונפגשים קצת עם המשפחה שלה, שומעים איך זה קרה? והוא היה... ולא יאמן וכזה. צוחקים, בוכים, שותים... והזמן עובר. זה מתחיל יותר ויותר לחלחל, והמלחמה שלא נגמרת ... היא לא נגמרת!

הנה נהרג עוד אחד שמכירים ויש קבוצות בווטסאפ, מילים ושירים.

מתחילים הכעסים על מה שאומרים ועל מה שלא. והבנים: אחד שותק, אחד כועס, אחד אומר: "אני כבר לא מכיר."

וככה זה, קליפות נושרות. לא סיפרו לנו לְמה עלינו לצפות. נהפוך הוא, עודדו אותנו, אמרו לנו שמשפחה היא איחוד וזה החוסן. אני מתמלאת כעס. ומי כמוני יודעת לכעוס מאפס למאתיים?

השעה היא שתיים בלילה, עכשיו. כך היה גם אתמול, ולפני כן שלוש בלילה, ולפני שנה וחצי ארבע בבוקר. אני קמה ונרדמת, קמה ונרדמת, קצת חולמת, רק לא עליך, הכול בלעדיך.

ושוב... הכלבים נובחים. אני שמה ערוץ כדי להירדם איתו, ועוד פודקאסט, ועוד רות דיין.

במחשבות אני נזכרת. חבר שהתקשר סיפר: "יש לה מישהו. מה לא ידעת? מה, גלית, זה לא טבעי?" באופן הגיוני את הרגש אני יודעת לנתק. גם כשהודיעו... ידעתי לנהל אירוע, כמו פיצול אישיות זמני, אך כעת עלבון המתים מציף אותי. כי זה מישהו אחר, זה לא אתה, אריאל. בשקט הליל, בשעת בין הערביים, במיוחד בערבי שישי, אני מביטה על פינת האוכל החדשה שלי, על הכיסא השחור הישן, שעליו ישבת בראש השולחן באופן קבוע. רק אותו השארתי. זה ההוא, אתה זוכר? הכיסא מפינת האוכל הישנה, שקיבלתי אז מחברה, כי בזמנו לקנות חדשה הייתה הפקה.

ברגעים כאלה אני שואלת את עצמי, כי עכשיו אין אנשים ומותר לי גם לבכות.

ואז... גלית החדשה, האחרת, שואלת את גלית הישנה, זו שעוד היה לה את אריאל: "מה שלומך? המגנטים מהחתונה שלך עוד על המקרר, והאלבום".

אני חוזרת לערב חג סוכות שני (2023), כשהתקשרת אחרי לילה לבן בצבא ואמרת: "את חייבת לבוא לקריות, חייבת". באת לקחת אותי ואת אדר והיו שתיקות בדרך. זה היה הזמן שאמרתי לך: "אריאלה", כך קראתי לך כמו בת הים הקטנה, "יובל לא כתבה לי שבת שלום, ושלחתי לה..." זאת הבנאליות של החיים, שחסרה כל כך. איך לעיתים הבטחתם לבוא לקידוש, ונרדמתם. הגעגועים לאריאל ויובל, שהיו ביחד, והיום אנחנו אחרות, חסרות. בכלל איתך, קראו לה יובי. ונופל לי האסימון שעל מנת לשמר את שנותר, אני צריכה להתאהב. יש לאהוב את בחירתו של הבן, ויש להתאהב באדם עצמו. איך לא הבנתי?

ולומדת להתאהב בכל מה שאהבת, בלעדיך. קורן התחתן. את אדל הכרתי מזמן. היא במקור מכאן, מעבר לרחוב, הבעיה אצלי. זה הפחד להניח את כל הלב על השולחן, חלילה, כי דברים קורים... ולי, לי לא יישאר לב.

אני חושבת אולי אתה כועס מלמעלה, מפני שאני לומדת ללכת באופן אחר, מנסה לשחרר, לקבל, כי כשאוהבים משחררים, כך אומרים החכמים. ואולי ההוא יאהב אותה יותר... קשה לי להאמין, שהרי כמוך אין. טוב, אני אימא משוחדת (חה... חה... חה), אבל כולם אומרים, אפילו הקצינים, אני מכירה את כל הבכירים, את כל המטה כמעט...

אז יום אחד, מזמן, הר הגעש התפרץ. הכעס עלה, החבל נקרע, ומצאנו עצמנו אצל מגשרת בבית עתיק, כזה עם המון בזיליקום ופעמוני רוח. בית קטן בערבה, באמצע חיפה. אל תשאל אותי לשמה, אני גם לא רוצה לדעת. יבשה כמו צנון. צנון. אתה יודע מה זה צנון?!

נותנים יותר מדי כבוד למטפלים. "אז מה את אומרת? לא. רגע... עכשיו תורה. ואת... מה את חושבת? לא... לא... רגע, היא. בואו נהיה מתורבתות, עם כבוד הדדי..."

וואלה?! בכנסת אין כבוד הדדי. את הרגש סוגרים בכספת. ככה התבוננתי על המגשרת, וחשבתי, מה היא מבינה בכלל? לגדל בזיליקום היא יודעת. האם היא יודעת מה זה לריב עם קצין העיר על מועד ההלוויה? מה זה כשלא בטוח

שיהיו שישה רבי סרנים שיישאו את הארון (בסוף היו), כי עשרה נופלים היו לסיירת מטכ"ל ביום אחד, בשבעה באוקטובר.

היא יודעת מה זה ללטף לחי קרה לפני קבורה? היא מבינה מה זה להישאר לחיות לבד? היא מבינה מה זה לעבור ליד המדף המוּכר בשופרסל ולא לקנות את ממתקי הגומי המגעילים, שכל כך אהבת?

היא יודעת רק להסתכל על השעון של משרד הביטחון ולומר: "בנות תחשובנה, ונקבע בלה... בלה... בלה..."

בחדר ההמתנה מחכה לי ניתאי, ליובל ממתינה אחותה, עם תינוק, ואני 'איבדתי' את זה: "מפגרת, מה נסגר איתך?" אנחנו עדיין לא מבינות, איך מתקיים העולם בלעדיו?

יצאנו משם כמו בשני מחנות. אנחנו מדליקות סיגריה וארבעתנו שותקים. איני זוכרת, איך ומתי, כאילו כלום, חזרנו לתקשר באופן מקרטע. בהתחלה הווטסאפ עוד חסום, אין עוקב, וגם לא חזר. זה אולי הפחד לראות דברים שאני כבר יודעת... וזאת אני, וזאת היא, ואני במטבח המיותם שלא יארח יותר לשישליק וחריף את אריאל ויובל.

berei_ariel היי אריק
אהוב שלי
כולם מספרים לי שעברה שנה שלמה מהרגע האחרון בו נפגשנו. כולם מספרים לי שעברה שנה שלמה מהרגע שבו עצמת את העיניים היפות שלך בפעם האחרונה.
כולם מסביב מספרים לי שלא תחזור יותר לעולם.
ואני.. אני עוד מתקשה להבין את זה. אני.. אני עוד מתעוררת בכל בוקר ומחכה להודעת בוקר טוב ממך,
אני עוד הולכת לישון על ערב ומרגישה את החוסר שלך,
אני עוד מחכה לך בערבי חג, בחמישי בערב, בשולחן שישי, במוצ"ש.

אני עוד מנסה לעכל את העובדה שהחיים הקודמים והטובים שלנו אינם עוד, אני עוד מנסה לעבד ולבנות את החיים החדשים שלי כאן, אלו שהם בלעדייך.

אריק שלי,
ביהדות מאמינים שלנשמה שלנו לוקח 12 חודשים בהדרגה לעזוב את העולם הזה.
ולרגע אני מבינה.. עברו 12 חודשים מהרגע שעמדתי כאן ונפרדתי ממך, והנה אני, 12 חודשים אחרי, מבינה שלעולם לא אוכל באמת להיפרד ממך.
אז ברשותך, אאחז באמונה שאתה עוד כאן, שאתה עוד שומע אותי, כדי לומר לך את כל מה שעוד ראוי שתשמע.

לאורך כל העשור האחרון היית לי לחבר הקרוב ביותר, לימדת אותי על העולם ועל החיים ועל הטוב ועל הרע, לימדת אותי על אהבה עצומה ומרגשת. היית לי בית, מצפן ומראה. היית לי כתף ויד ועיניים ואוזניים ובעל לאישה. זכיתי לחוות איתך ולצידך את השנים היפות ביותר.
חברה טובה דיברה איתי ואמרה לי 'לנצח ילווה אותנו הצל הזה', שאלתי אותה בעיניים מוארות, 'מה יקרה אם נשנה את המילה צל למילה - אור'? האור הזה ילווה אותי לנצח. האור של אריאל ילווה את כולנו לנצח. שתינו קנינו את זה והסכמנו באהבה.

אח שכול לצבא שכול במדינה שכולה

אח שכול, לצבא שכול, במדינה שכולה.

כולנו עוטים מסכת קורונה ליד הבית. אנחנו מכירים כל אבן. קיבלתי תמונות, תחתיהן כתבת: "תהיי גאה, מגיע לך!" כל כך חזק מהחיים. אח שמעניק דרגת קצונה לאחיו, ממפקד למפקד. שביט קצין!

אני בטוחה שכל בית שאיבד הופך למוזיאון של המונה ליזה, עם תמונות ומבט שמלווה מכל עבר.

כשנפלת שביט אמר: "אני לא יודע היכן אריאל נגמר, ואני מתחיל", אז לא ידע. מייד ייוודע לו שאיבד עוד שני אחים, שהיו איתו ביחד מגיל ארבע עשרה בריאלי. שני גיבורי ישראל, שעודם מחייכים בתמונות של החתונה שלך. רס"ן רועי מלדסי שנפל באסון גולני, סרן דקל סויסה, מפקד מוצב פגה גולני הי"ד. כמו בסולם יעקב... כאילו אמרת, אחריי! והם עלו למעלה, יפי הבלורית והתואר. מגש הכסף.

אני נשאלת הרבה, תחילה אצל אילנה דיין, ואחר כך גם על ידי אנשים ברחוב: "תגידי, לא הייתה קנאה? שהרי אריאל לא הבכור ולא בן זקונים".

"הנבחר, כמעשה רבקה." אני עונה. הנבחרות קיבלה משנה תוקף עם נפילתך. הם הלכו אחריך בחייך. הם הולכים לאורך במותך. אתה כל כך נוכח גם בחסרונך. לירון, הבכור, מבוגר ממך רק בשנה וחודשיים, ישנתם במיטת קומתיים. הוא הספיד אותך: "גיבור הגיבורים, אני הבכור ואתה היית הגדול". שני בניי הבכורים - האחד הלך אחר רבו, והשני אחר מפקדו.

"אין דבר שבא בקלות", הסברת לאדר, "מצטיינים רק בזכות עבודה קשה והתמדה". הוא זכה לקבל ממך בכל פעם שיעורים לסיכום מלחמות ישראל, מבצעים. הטריוויה בשישי חסרה לי. כל הנשיאים, הגיבורים, מקומות בארץ, אתה ואוסף בובות המנהיגים שלך. כך בחנת חיילים במשרד. אין דבר כזה שלא נדע כאן על עמנואל מורנו... על דרור וינברג.. אריק... ואיך אפשר בלי איתן בלחסן הי"ד?

לימים סיפרה לי אימו של חגי בן ארי הי"ד שאמרת לה תמיד שיש לך שריטה עם השכול, עם הנופלים. "עומק השורשים", כך קראת לזה. והם, אריאל, ביקשו אותך!

עד כיתה ז' השיער הבלונדיני היה ארוך, כמו שרציתי, ילד טוב שכמוך. לי אף פעם לא אמרת "לא!". היית תחרותי באקסטרים, בכדורסל לא היה קל, אפילו במשחקי קופסה, הכול תחרות!

הערצת את גבי אשכנזי. את זה אני ממש זוכרת. הגיע הפלייר בדואר: 'המובחרים לפנימייה הצבאית לפיקוד, בבית הספר הריאלי בחיפה'. השאר כבר היסטוריה.

לא מזמן הייתי בגלילות. ניגש אלי סא"ל אחד והראה לי שיחת ווטסאפ איתך. הוזמנת לדבר באזכרה לזכרו של הרמטכ"ל, אמנון ליפקין שחק ז"ל. מייד ענית: "אני בא!" עוד לפני ששאלת מתי. כשהיית בכיתה י' השתתפת בהלווייתו. המפגש הזה בגלילות הזכיר לי גם שיחה שהתנהלה בבית עם מח"ט צנחנים. הוא סיפר שהתקשר אליך כדי לשאול אם אפשר לעשות משהו בצנחנים. מייד ענית: "מה צריך? כי אפשר!"

הכול מתחבר לי כעת עם ההרצאות בבית על המושג, "הנני", שבזכותו כנראה הוקמה המדינה. הייתה לך גם ביקורת. אחרי הפיגוע במגידו ובאלעד, שם היית, אמרת: "צה"ל צריך להיות צבא ההתקפה לישראל".

כתב לנו מנהל מכינה ביצהר, ששלחת חיילים (202) שיעזרו במסיק זיתים. הייתה על כך ביקורת. אני זוכרת גם מהיכן, זה הגיע לרשתות, לא ארחיב. רק אציין תנועה מהעוטף שחשבה שצה"ל הוא האויב. לצערי, לצערנו כולנו...

ביג מיסטייק... מה זה ביג?!

כשהייתי בהריון עם לירון, עוד בנהריה, ביקשה אסתר וקסמן ז"ל מכולם שנדליק נרות שבת לנחשון שנרצח, ושם גם נהרג ניר פורז מסיירת מטכ"ל הי"ד. לא היה מנוח לאיש בארץ כשהסרטון הופץ. יחלפו שנים וחטיפת גלעד שליט. אלוהים, כמה שמחנו כשנחת כאן, בתפן, המסוק שהביא אותו. אני כן אדברר אותך, אריאל. אני יודעת בוודאות שהיית מתבייש, איך עדיין יש חטופים בעזה? אפילו הדר גולדין הי"ד עודנו שם.

לירון אחיו הבכור כותב:

22:15
פוסטים
מאז שאינך פה, אני שומע יותר ויותר על אנשים שהיית מאד משמעותי בחייהם - בכל אחד ממעגלי חייך. אבל בשבילי... בשבילי אין לך תחליף. כל כך הרבה דברים שרק אתה ואני יודעים לדבר עליהם. כל כך הרבה דברים שנפתחים רק בתווך שבין שתי מיטות הקומותיים שלנו. אני נזכר בלילה אחד, הפעם שנינו באותה המיטה, אצל סבא וסבתא. היינו בתחילת דרכינו מחוץ לבית - אני בישיבה ואתה בפנימיה הצבאית. דיברנו ודיברנו כל הלילה ולקראת הסוף אמרת לי - "שמע, לא משנה מה, אף אחד בחיים לא יכיר אותך כמוני". בעיצומם של נעורים, על מפתן דרך חדשה, המשפט הזה קומם אותי. ככה מהר סגרת את כל האפשרויות

22:15
פוסטים
המשפט הזה קומם אותי. ככה מהר סגרת את כל האפשרויות שהחיים מציעים לפניי? לך תדע אילו אנשים אכיר ואילו חוויות אעבור. והכרתי. וחוויתי. וצדקת.
בשנים הראשונות שלנו במסלולים החדשים, דיברנו המון בטלפון, בעיקר מחדדים זה מול זה מסקנות חדשות. אמרת שככל שחולף הזמן אתה מבין יותר ויותר כמה בלתי רגילה הייתה הילדות שלנו, כמעט מכל היבט. הייתה לנו שפה משותפת כל כך חזקה (זה עוד בלי השפה ההיא שהמצאנו יחד). אני חושב שרק אתה ואני ידענו כמה אנחנו עשויים מאותו חומר ומונעים מאותה רוח, וכמה זה דווקא פשוט ומובן מאליו, למרות שעל פניו עלול להיראות

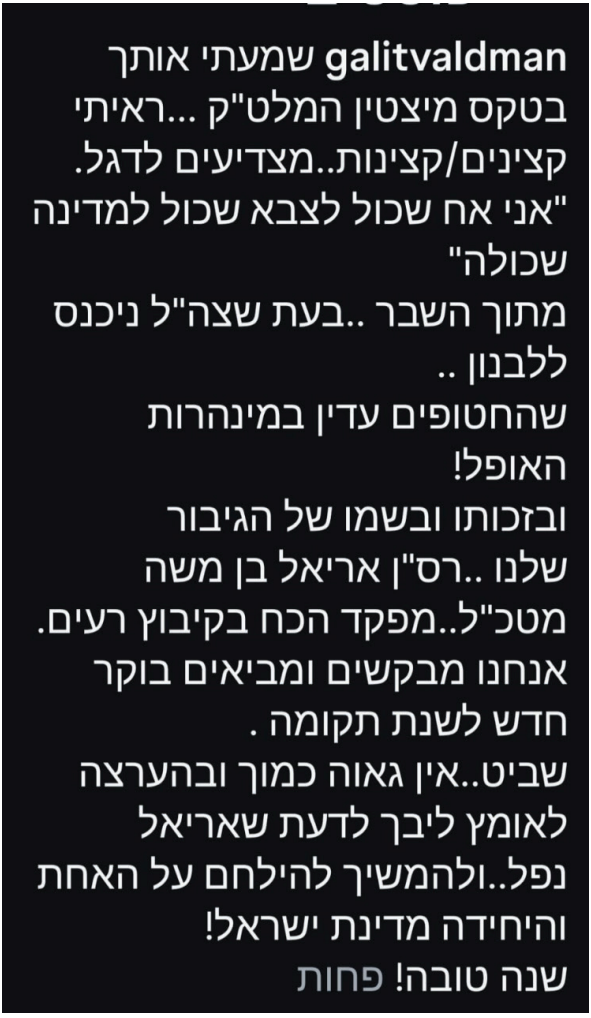
קורן כותב:

Posts
korenbm
5,502
164
1
Liked by avital_gont and others
korenbm
אז תשאל האומה שטופת דמע וקסם
ואמרה "מי אתם ?" , והשניים שוקטים
יענו לה: "אנחנו מגש הכסף,
שעליו ניתנה לך מדינת היהודים".
(נתן אלתרמן)
אתה מגש הכסף אחי .
אתה תכלית כל הטוב , מונע מאידיאליזם טהור , ציוני אמיתי,
עם סט ערכים כל כך ברור לאורו פעלת בכל רגע נתון.
תמיד כשסיפרתי עלייך אמרו לי - "אז אתה הכבשה השחורה
של המשפחה אה ?" , ואיך לא אהיה הכבשה השחורה כשאחד
כמוך מכתיב את הטון , מעמיד רף שלא הגיוני לעמוד בו, רף
שרק אתה יכול לו.
תדע שהייתי הכי גאה בעולם להיות הכבשה השחורה בהשוואה
אליך.
עבר חודש מאז לכתך , ובחיי שלא סבלתי ככה מעולם , ואני לא
מבין איך אסבול ככה מעתה חיים שלמים.
אני חי אותך ואחיה אותך תמיד, ואספר את הסיפור שלך ואנסה
להמשיך את המורשת שלך ככל יכולתי.
לאחרונה התחלת לבקר אותי קצת בלילות וזה נחמד לי - אז
תמשיך , אם אתה יכול בתדירות קצת יותר גבוהה זה יהיה
נחמד מציך.
אנחנו לא נפרדים , אנחנו רק נפגשים פחות.
אוהב

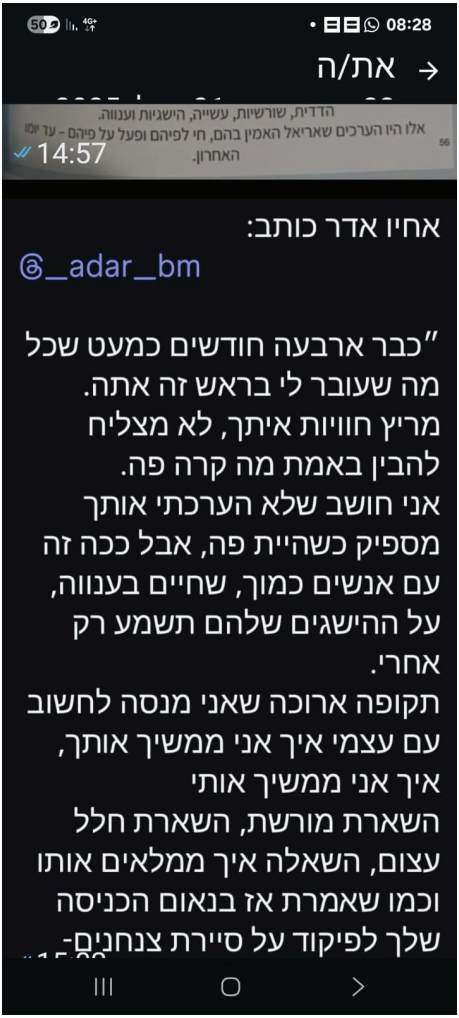
שביט כותב:

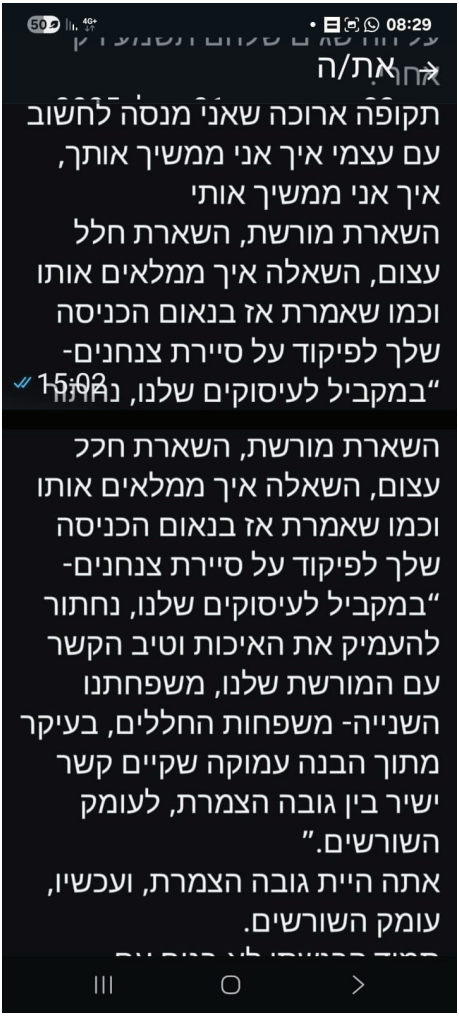

17:36
פוסטים
shavitbm אחי,
ניתנה לי הזכות האדירה להשיא
משואה למען העם שכה אהבת.
בעולם תקין, יפה יותר, זוהי הייתה
הזכות הבלעדית שלך.
הזכות הזו, היא איננה שלי, היא לא
שייכת לי.
היא שלך, היא בשמך, מלוא
הקרדיט הוא שלך אריאל.
על הדרך שבה ראית את עצמך
כחלק ממשהו גדול יותר, נעלה
יותר.
זו הדרך שבה, לאורך , אשתדל
להעביר ביום העצמאות.
זו דרך שאיננה מתפשרת על
הערכים שבה, על האנשים שבה,
ועל החשוב מכל - על הזכות של
העם הזה לחיות בארץ הזו.

15:40
פוסטים
shavitbm אח שלי
מלך העולם, אחי המצטיין, אחי
המוצלח, אחי הגדול.
לכל אחד ואחת בעולם הזה, יש
את הדמות שהם רוצים להיות
בעולם מושלם, אתה הוא הדמות
שרציתי להיות.
מגיל צעיר אני שומע את צמד
המילים "אח של.." – בשכונה
במעלות, בפנימייה, בצנחנים ובכל
מקום בו אני דורך, זו התווית
הראשונה שאני מקבל. בינינו
אריאל, זה התואר שהכי הייתי
גאה בו בחיי, יותר מכל דבר אחר.
עבורי, אתה לא מודל לחיקוי או
מקור השראה, זה קצת יותר
מורכב מזה.. אני לא מצליח
להבדיל מתי זה אני ומתי זה אתה,

galitvaldman שמעתי אותך
בטקס מיצטין המלט"ק ...ראיתי
קצינים/קצינות..מצדיעים לדגל.
"אני אח שכול לצבא שכול למדינה
שכולה"
מתוך השבר ..בעת שצה"ל ניכנס
ללבנון ..
שהחטופים עדין במינהרות
האופל!
ובזכותו ובשמו של הגיבור
שלנו ..רס"ן אריאל בן משה
מטכ"ל..מפקד הכח בקיבוץ רעים.
אנחנו מבקשים ומביאים בוקר
חדש לשנת תקומה .
שביט..אין גאוה כמוך ובהערצה
לאומץ ליבך לדעת שאריאל
נפל..ולהמשיך להילחם על האחת
והיחידה מדינת ישראל!
שנה טובה! פחות

אדר אחיו כותב:

08:29
את/ה
תקופה ארוכה שאני מנסה לחשוב
עם עצמי איך אני ממשיך אותך,
איך אני ממשיך אותי
השארת מורשת, השארת חלל
עצום, השאלה איך ממלאים אותו
וכמו שאמרת אז בנאום הכניסה
שלך לפיקוד על סיירת צנחנים-
"במקביל לעיסוקים שלנו, נחתור
15:02
השארת מורשת, השארת חלל
עצום, השאלה איך ממלאים אותו
וכמו שאמרת אז בנאום הכניסה
שלך לפיקוד על סיירת צנחנים-
"במקביל לעיסוקים שלנו, נחתור
להעמיק את האיכות וטיב הקשר
עם המורשת שלנו, משפחתנו
השנייה- משפחות החללים, בעיקר
מתוך הבנה עמוקה שקיים קשר
ישיר בין גובה הצמרת, לעומק
השורשים."
אתה היית גובה הצמרת, ועכשיו,
עומק השורשים.

כותב דריזין (חבר כאח)... שדחה את חתונתו בדיוק באוקטובר עקב הלוויה!

כבר חודש שאני מחפש את המילים
מה להגיד, מה לחשוב, איך בכלל לעכל?
חודש של זכרונות שצפים ומציפים את הנשמה והנשמה זועקת, אבל אף אחד לא שומע וכנראה לא יכול לשמוע, כי אין מילים שיכולות להסביר או לתאר את התחושה ואת ההרגשה, את חוסר היכולת להפנים באמת.
להפנים שאין יותר ימי חמישי ביחד, שאין טיולים ביחד, שאין סתם דאבל דייט ספונטני ביחד וגם שלא יהיה, לא יהיה לנו 2 על 2 כמו שתמיד חלמנו לעשות עם הילדים, לא יהיו טיסות לחו"ל כמו שדמיינו וכרגע הכי קשה לי, זה שלא תרקוד בחתונה שלי כמי שדמיינו.

אני מנסה להתנחם בזה שנפלת במילוי תפקידך. תפקיד שכל כך אהבת. שהקדשת לו את חייך, לילות כימים כדי לשמור על המדינה הזאת, כדי לגדל ולחנך אלפי חיילים שעברו תחתייך ולגרום להם להיות קצת יותר טובים בכל יום מחדש.

אני לא חושב שאי פעם אוכל להסביר מה אתה בשבילי

תודה על הזכות המיוחדת שהענקת לי וחלקת איתי חברות מיוחדת כל כך.
מבטיח שאשמור את הלהבה שלך דולקת לעד, מבטיח לחיות בצלמך, לחנך את ילדיי במורשתך ולהנציח אותך לעד.

קיבוץ רעים

הקיבוץ 75

דצמבר. הפעלה חדשה. אולם קטן וצפוף. אך כולנו מגיעים. אף פעם לא פחדנו.

אנחנו לא יודעים כמה זמן נישאר. ייתכן שנצטרך לעזוב. אבל כרגע אנחנו כאן.

אנחנו מקימים קיבוץ. לא מחנה. לא מחסה. קיבוץ.

כמה מכריעים לדעתי. הוא לפחות מעמיק יותר.

אולאי כתב לעיתים קרובות יותר. ושוב אני מרגיש שהוא מרחיק לכת יותר.

הדמויות נהפכות לי יותר מסתם קריאה נעימה. הן מתחילות לחיות.

לפני אולאי מעולם לא כתב – כאשר לילות מבעוד לעומק את אנשי הקיבוץ. בכתב האשכולי הפשוט. ובמקרים אחדים אני מרגיש שהוא מרחיק לכת יותר. אולי כדי להגיע לעומק הדברים. אני מרגיש שהוא מעמיק יותר מדי. אולי הוא מכיר את הקיבוץ טוב יותר ממני. אולי הוא מכיר את עצמו טוב יותר ממני.

הקריאה נעימה. נעימה.

דצמבר. הפעלה חדשה. אולאי. אולאי קטן וצפוף. אך כולנו מגיעים. אף פעם לא פחדנו.

הברווזיה

אני זוכרת שבאחד הלילות, בדרכך מהקריה, התקשרת אליי. הייתי בקומה השנייה, שטפתי את הרצפה עם אותו מגב צהוב שנמצא אצלי עד היום. "אני לא יודע. משגעים אותי. מטכ"ל, 8200, שייטת 13... רק שלא אפרוש."

עניתי לך: "מה לפרוש? אתה בדהירה לרמטכ"לות, אריאלה. סיירת מטכ"ל, אתה אומר? אתה הילד ממעלות אחרי כישלון החילוץ בשנת 1974- אסון מעלות, לך תראה להם איך עושים את זה! "

"לא יודע. נראה, ברונר לוחץ". (תת אלוף יואב ברונר)

לא פחדתי, נהפוכו, הרגשתי כמו טווס הפורש את נוצותיו, יש לי בן בסיירת מטכ"ל, כמו יוני נתניהו. ואולם, בקידושי שבת הבאים החיוך שלך נעלם. יובל אמרה לי בחדר, בשקט: "הוא מרגיש שם אאוטסיידר". לא הצלחתי להבין. אריאל הרי היה מפקד סיירת צנחנים, מ"פ בגדוד גפן מצטיין, מצטיין הרמטכ"ל (אביב כוכבי), מצטיין במלט"ק, מצטיין התואר. איך יכול להיות שהוא אאוטסיידר?

הנייד שלך היה מונח על השיש, בצד. כל אימת כשהגשתי את האוכל, הצצתי:

ברווז סגול

ברווז ירוק

ועוד כמה...

שאלתי אותך בצחוק: "מה נסגר עם הברווזייה שלך?"

עבר עוד שבוע. יובל התקשרה. היית בסימולציה ביחידה. הכתר חזר. האוטסיידר, מפקד פלגת פח"ע. לקראת החגים בדיוק ניסיתי לחנות ללא הצלחה (חה... חה... חה...). בדרך למשמרת התקשרת: "אימא אני צריך שתצלמי לי את הספח של תעודת הזהות לפוליגרף. אני צריך את פנקס החיסונים. קיבלתי חיסון צהבת?"

לפני החגים התקבלה ההודעה בקבוצה המשפחתית: "אני יורד מזמינות לשבועיים". חזרת עם אבן מארץ רחוקה. לפני החג הביאו לי אלבום תמונות, כי אריאל ביקש מניתאי: "שתהיה לאימא מתנה לחג", תמונות, אוי תמונות.

ירדת מזמינות לתמיד. עשרה מהברווזייה שלך (כך כינית את לוחמי היחידה) נפלו. גיבורי ישראל אחד, אחד.

בסוף אזרתי אומץ עם המעטפה שקיבלתי מהקצינה. תעודת פטירה. ידעתי, אך לא פתחתי. הגעתי, גיבורה גדולה, למשרד הפנים. על הספח הכחול שצילמתי לך פתאום נכתב שחור על גבי כחול **נפל במערכות ישראל**. אריאל שלי, ז"ל. מעיין הדמעות בלתי ניתן לעצירה. אני לבד, עם כוס מים שקיבלתי מהפקידה, שכבר קוראת לבא אחריי. היה לי ילד ואיננו.

בראש אורמת

לזכרו של אריאל בן משה

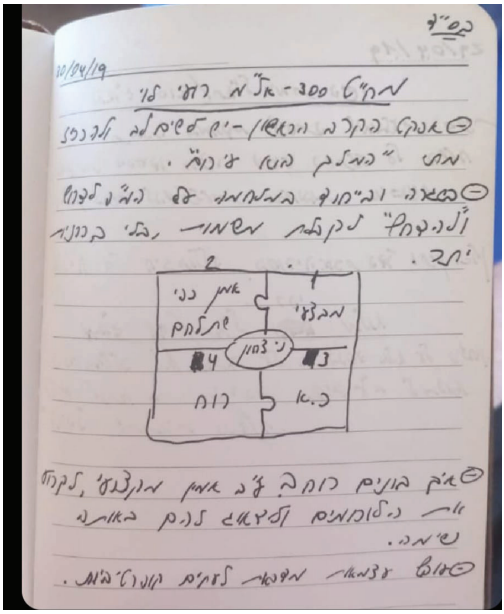
מילים: גלעד שגב

וגם אם הופתעתי
וגם אם נפלתי
אישאר בראש מורם

וגם אם נסדקתי,
וגם אם נלקחתי
אמשיך להביט זקוף
לשם

וגם אם נשאר בי
שבריר של כוח,
אכוון אותו אל צווארי
ואישיר מבט אל
אויביי
ואל אוהביי,
ואל אמונתי

כי את עצמי לימדתי,
לפני הכל להיות אדם,
מביט שלם על החיים,
תמיד בראש מורם

סיכום ממצאי

תחקיר הקרב

7 באוקטובר 2023

כ"ב בתשרי תשפ"ד

קיבוץ רעים וצומת רעים

שלב ג' – חבירת כוחות צה"ל, קבלת הפיקוד על הקרב וטיהור שכונת הצעירים ועיר 234 בידי פלוגה מגדוד 650

טיהור עיר 234 וסביבתו בידי פלוגה מגדוד 650

בשעה 11:26, לאחר חילוץ התושבים מהבתים הנשרפים בשכונה המערבית, חבר כוח השריון לשאר חברי כיתת הכוננות, והם נעו לעבר מגורי התאילנדים ושכונת הצעירים. במשולש הגוי ויחו מארב מחבלים המכוונים קנים לכיוון השער הראשי (הצפוני) של הקיבוץ. בעקבות ירי לעברם נסוגו המחבלים לעבר שכונת הצעירים, וכבל הגראה בעת נשיאת התחמושת שלהם החל משולש הגוי לעלות באש. בקרב נפצע שוטר שניסה לאגף אותם, והוא חולץ בידי חבריו ושוטרים מתחנת עיירות שהגיעו לשער הדרומי.

בשעה 11:41 נכנסו מפקד היחידה הרב-ממדית, **אלוף-משנה רועי יוסף לוי**, וארבעה לוחמים מהיחידה מהשער הדרומי לקיבוץ. הכוח פגש את חברי כיתת הכוננות, ואלה הכוונו אותו לעבר האש בשכונת הצעירים. בשעה 12:00 נכנסו חפייק (חבורת פיקוד קדמית) מפקד יחידת אגוז ופלוגת החכשרות הרב-ממדיות, בפיקודו של **סרן יותם בן בסט**, מפרצה סמוך לשער בית הקברות במערב לקיבוץ. עשרים וארבעה הלוחמים הוכוונו בידי שני אזרחים מהקיבוץ, ובשעה 12:15 הגיעו לשכונת הצעירים.

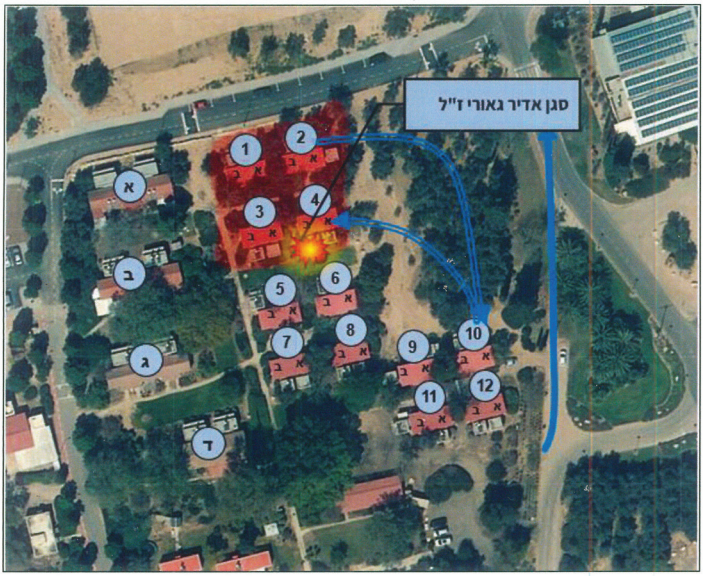
בשעה 12:15, בסיועו של בן משק לשעבר שהצטרף לכיתת הכוננות, נכנסו כוחות סיירת מטכ"ל בפיקוד מפקד פלגה, **רב-סרן אריאל בן משה**, ויחידת מצדה, בפיקוד סגן מפקד היחידה, רגלית מהשער שמדרום לקיבוץ. את הכוחות האלו, שמנו כשלושים לוחמים, הכוויטו מפקד אוגדה 99, מפקד סיירת מטכ"ל ומפקד יחידת מצדה שבאותה העת היו בצוותי שובה. עם הגעת אלוף-משנה רועי יוסף לוי לשכונת הצעירים הוא פיקד על כלל הכוחות שבקיבוץ. עד השעה 12:30 הם התרכזו בנקודה שמדרום לשכונת הצעירים, ביחצר. בסיוע של אנשי כיתת הכוננות ושוטרי יס"ם נגב חילצו כוחות יבן בסטי ואגוז 11 צעירים, וכוח ילוי חילץ 17 צעירים שהתבצרו בבית. בעזרת שוטרי יס"ם נגב הועברו המחולצים אל מרפאת הקיבוץ. תוך כדי החילוץ הסתערו חפ"ק אגוז יחד עם לוחם צה"ל בחופשה שהסתתר על גג ביתו מאז שעות הבוקר על המחבלים. בלחימה זו נפצע אחד הלוחמים.

בשעה 12:30 לערך, בשני רכבים פרטיים, נכנסו שישה קצינים לומדים מחטיבת גולני, בהם **רב-סרן מרדכי (מוטי) שמיר**, דרך השער שמצפון לקיבוץ. עם כניסתם העבירו חייל תקשוב פצוע מאוגדת עזה להסתתר בממעל, ומייד נורתה אש לעברו מכיוון שכונת הצעירים. הכוח ירד מן הרכבים והגיע לשכונת הצעירים על ידי חצייית שטח פתוח החשוף לאש המחבלים בצפון שכונת הצעירים.

היתקלות נוספת במחבלים ופגיעה ברכב 'קרקל' של המשטרה

בשעה 14:45 החליט **רב-סרן אריאל בן משה**, שנטל את הפיקוד על הקרב לאחר נפילתו של **אלוף-משנה רועי יוסף לוי ז"ל**, לנוע ברכב ממוגן ממזרח לשכונה כדי למשוך את המחבלים ולאתר בכך את מקורות הירי. באותו הזמן חצה קציין גולני את מטע הזיתים שבמזרח השכונה והוביל את לוחמי גולני וסיירת מטכ"ל ואת השוטרים להסתער על בית 4. בהתקפה הרגו מחבל, אך מחבל אחר השליך רימון לעברם. בשלב זה התבצרו המחבלים בבתים 1 ו-4, ואילו הכוחות חשבו שהם נמצאים רק בבית 1. הם התארגנו סמוך לבית 4, וכשזיהה רב-סרן אריאל בן משה את הכוחות, ירד מהרכב ונע עם סגנו לבית 2.

מחלון בית 2 דיווחה לו אזרחית שיש "ילד" בבית 4. **רב-סרן אריאל בן משה** צעק את המידע לשני לוחמים, ואלה הסתערו על הבית. כשהגיעו לפתחו הושלכו רימונים עליהם, והלוחמים נסוגו לעבר בית 2. בד בבד בצידו הדרומי של המבנה נפתחה אש לעבר כוח סיירת מטכ"ל שחיפה מאחורי הבית. מהאש נהרג לוחם סיירת מטכ"ל, **סגן אדיר גאורי, זכרו לברכה**.

- בלמ"ס -

פעולת גירוי תגובה והסתערות על בית 4

לאחר ניסיונות חילוץ שלא צלחו ומתוך הבנה שסגן אדיר גאורי ז"ל לא בין החיים, נסוג הכוח לבית 2. בסיום הפעולה חילץ אזרחית לסוללת עפר צפונית. בשעה 13:30 ממרפאת הקיבוץ התקשר מפקד תא התכנון של היחידה הרב-ממדית, שבקרב היה סמוך **לאלוף-משנה רועי יוסף לוי ז"ל**, לסגן מפקד היחידה (שהיה בדרכו לקיבוץ בארי בכוח מפקדי פלגה של היחידה), ודיווח לו על נפילתו של אלוף-משנה רועי יוסף לוי, זכרו לברכה. סגן המפקד ענה שעוד כמה דקות יגיע עם הכוח שלו לקיבוץ ויפקד על היחידה. בשעה 14:00 לערך הגיע כוח סגן המפקד לקיבוץ, ובאזור התעשייתי פגש ארבעה צעירים פצועים שברחו ממסיבת 'נובה'. הללו חולצו בידי לוחם חפ"ק ברכבו האישי של סגן מפקד היחידה הרב-ממדית.

מפקד תא התכנון פעל ממרפאת הקיבוץ והחל להפעיל כוחות לקרב בשכונת הצעירים. הוא חילק משימות לטיפול בפצועים ופתח את מפת היישוב, שקיבל מהרבש"ץ, כדי להבין את המתרחש בקיבוץ. בשעה 14:29 נכנס מפקד אוגדה 98, תת-אלוף דן גולדפוס, רגלית דרך השער הדרומי עם החפ"ק שלו, ובהגיעו למרפאה ביקש להצטרף למאמץ הסריקה. לאחר כשעה של סריקות ללא היתקלויות במחבלים באזור מבני החינוך והשכונה הדרומית הוא יצא מהקיבוץ והמשיך לקיבוץ בארי.

בשעה 14:30 פיקד סגן מפקד היחידה הרב-ממדית על הכוח שלו בשכונת הצעירים. רב-סרן אריאל בן משה ערך קפ"ק וחילק גזרות. כוח היחידה הרב-ממדית היה אחראי לאזור מערב, וכוח מסיירת מטכ"ל ומצדה – מזרח.

בשעה 14:45 לקיבוץ נכנס כוח בשלושה רכבים מוגנים בפיקודו של מפקד גדוד שקד שהגיע למקום לאחר לחימה בשטח מסיבת 'נובה', ולאחר כשעה של סריקות יצא מהקיבוץ דרך השער הדרומי.

בשעה 15:00 בהכוונת מפקד אוגדה 99 נכנסו כוחות חטיבת כפיר – כשלושים לוחמי החטיבה, הבא"ח, סיירת חרוב וקצינים לומדים, בפיקודו של מפקד חטיבת כפיר – רגלית לקיבוץ דרך השער המזרחי (הלולים). בשעה 15:15 הגיעו למרפאת הקיבוץ. מפקד חטיבת כפיר חבר למפקד תא התכנון של היחידה הרב-ממדית ולרבש"ץ ונטל את הפיקוד על הקיבוץ. מפקד החטיבה חילק גבולות גזרה בין היחידות: היחידה הרב-ממדית וסיירת מטכ"ל נדרשו לפעול בשכונת הצעירים, ובשאר הקיבוץ סרקו סיירת חרוב וסיירת הצנחנים אחר מחבלים. כוח סיירת חרוב תגבר את סיירת מטכ"ל בתחמושת נפיצה. בשעה 17:25 לקיבוץ הגיע כוח סיירת הצנחנים, ובו 93 לוחמים, לאחר שהונחת כשני קילומטרים מדרום-מערב לקיבוץ. מהשער הדרומי הגיע למרפאה וחבר למפקד חטיבת כפיר.

- בלמ"ס -

שלב ד' – 'סיר לחץ' על בתים 1–4 שבשכונת הצעירים לנוכח התבצרות מחבלים

בשעה 16:00 הפעיל **רב-סרן אריאל בן משה** 'סיר לחץ' בבתים 1–4 שבשכונת הצעירים. היחידה הרב-ממדית נפרסה ממערב ומדרום, סיירת מטכ"ל ומצדה נפרסו מדרום וממזרח, ומג"ב – מצפון. בד בבד לקיבוץ הגיע כוח יחידת שקמה של מג"ב ובו כ-15 לוחמים וכוח יחידת מתיל"ן (מודיעין, תצפות, יירוט ולוחמה ניידת) מהחטיבה הטקטית של מג"ב ובו כ-18 לוחמים. רב-סרן אריאל בן משה ומפקד כוח מג"ב חילקו את המשימות ביניהם כך: בית 4 יהיה באחריות כוח סיירת מטכ"ל והיחידה הרב-ממדית, ובית 1 – באחריות כוח מג"ב.

סיר לחץ על בתים 1–4 בשכונת הצעירים

בשעה 17:00 חבר סגן מפקד סיירת מטכ"ל עם כ-30 לוחמי היחידה לכוח סיירת מטכ"ל בקיבוץ ופיקד על הקרב בשכונת הצעירים. בשעה זו תקפו כוח מג"ב ושוטרים את בית 1 על ידי ירי נשק קל והשלכת רימונים שנלקחו מרכב מחבלים, ולאחר מכן הסתערו על הבית והרגו חמישה מחבלים, ומן הרימונים החל הבית לעלות באש.

לאחר מכן ירו ארבעה טילי נגד טנקים מסוג 'לאו' לעבר בית 4א' שבו התבצרו מחבלים, ובהמשך נעשה ניסיון לשלוח כלבי תקיפה של מג"ב לתוכו, אך הוא לא צלח. מאחר שחלון הממ"ד של בית 4א' נפתח בשל הירי, החלו הכוחות להשליך רימונים לעבר הבית.

- בלמ"ס -

בשעה 19:00 בעקבות הפסקת ירי מהבית החליט מפקד כוח סיירת מטכ"ל להסתער עליו טרם רדת החשכה. הכוח נצמד לקיר הבית, ולפני כניסתו שלח כלב מיחידת עוקץ לעבר הפתח. על אף הירתעות הכלב נכנס הכוח לבית, ובשלב זה נפתחה אש לעברו, וממנה נפצע לוחם עוקץ. **רב-סרן אריאל בן משה** ניגש לפתח הבית והחל להסתער פנימה כדי להרוג את המחבלים המבוצרים. מהאש שנורתה מתוך המבנה הוא נפגע. לוחם עוקץ הפצוע פינה עצמו לאחור, **ורב-סרן אריאל בן משה** חולץ בידי סגנו מחוליית ההסתערות. הוא הועבר בידי כוח רפואי של היחידה לנקודת נחיתה, ולאחר מכן פונה במסוק לבית החולים סורוקה, שם נקבע מותו.

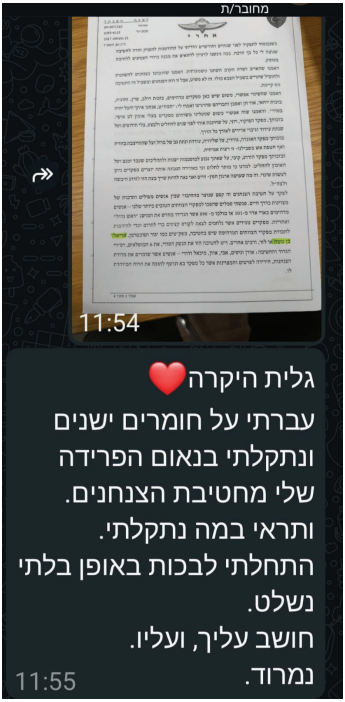
הסתערות על בית 4

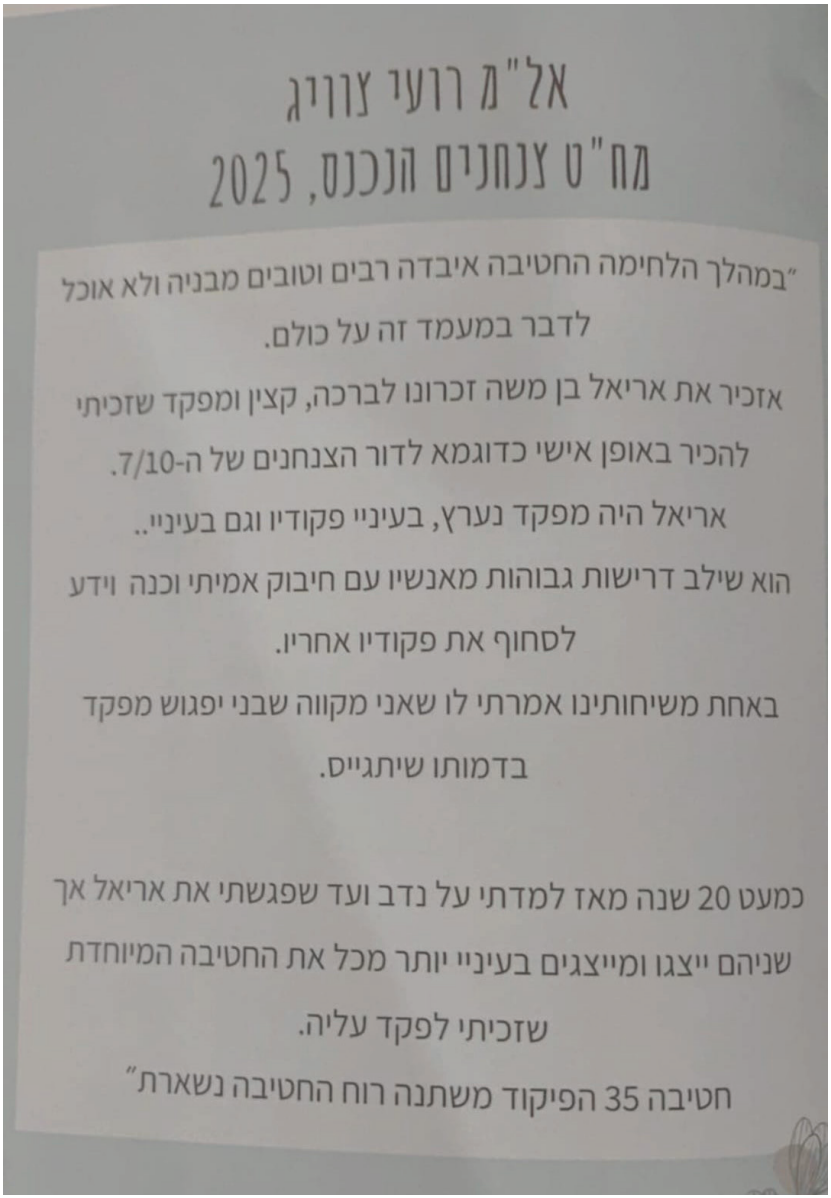
מייד לאחר מכן קיבל מפקד חטיבת כפיר את הפיקוד על הקרב בבית 4. חלוקת הכוחות הייתה זו: סיירת מטכ"ל אחראית לסגור את הבית, סיירת חרוב – לבודד את המרחב, ומפקד גדוד באי"ח כפיר – להפעיל את הטנק ואת השופל שהגיעו בהמשך. לבקשת המח"ט ובהכוונת קצין אג"ם של חטיבת כפיר, בשעה 20:00 לערך הגיע טנק מפלוגה ח' שבגדוד 77 מחניון רעים אל עבר שכונת הצעירים שבקיבוץ. בחסות הטנק ופריסת החיפויים חולץ **סגן אדיר גאורי, זכרו לברכה,** בידי כוח סיירת מטכ"ל.

דבריו של נפתלי בנט לאחר התחקיר:

דברי האלוף נמרודי:

אל"מ רועי צוויג
מח"ט צנחנים הנכנס, 2025

"במהלך הלחימה החטיבה איבדה רבים וטובים מבניה ולא אוכל לדבר במעמד זה על כולם.

אזכיר את אריאל בן משה זכרונו לברכה, קצין ומפקד שזכיתי להכיר באופן אישי כדוגמא לדור הצנחנים של ה-7/10.

אריאל היה מפקד נערץ, בעיניי פקודיו וגם בעיניי..

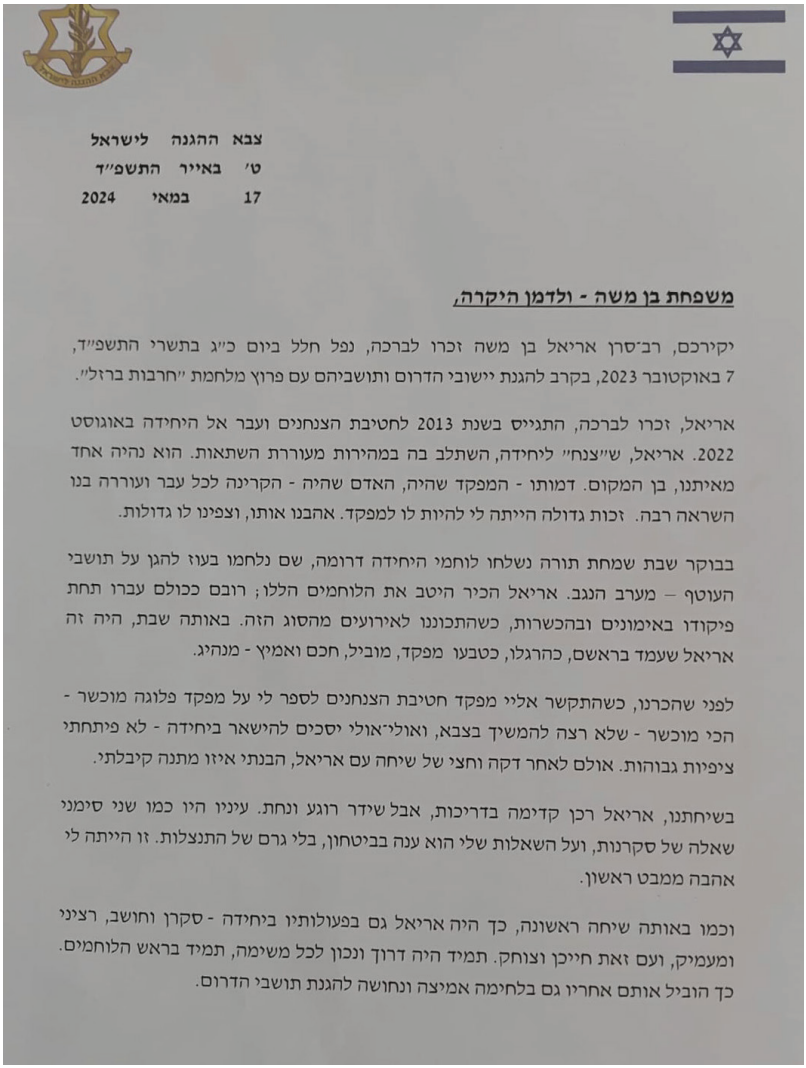
הוא שילב דרישות גבוהות מאנשיו עם חיבוק אמיתי וכנה וידע לסחוף את פקודיו אחריו.

באחת משיחותינו אמרתי לו שאני מקווה שבני יפגוש מפקד בדמותו שיתגייס.

כמעט 20 שנה מאז למדתי על נדב ועד שפגשתי את אריאל אך שניהם ייצגו ומייצגים בעיניי יותר מכל את החטיבה המיוחדת שזכיתי לפקד עליה.

חטיבה 35 הפיקוד משתנה רוח החטיבה נשארת"

הספד מפי מפקד סיירת מטכ"ל - י':

צבא ההגנה לישראל
ט' באייר התשפ"ד
17 במאי 2024

משפחת בן משה - ולדמן היקרה,

יקירכם, רב־סרן אריאל בן משה זכרו לברכה, נפל חלל ביום כ"ג בתשרי התשפ"ד, 7 באוקטובר 2023, בקרב להגנת יישובי הדרום ותושביהם עם פרוץ מלחמת "חרבות ברזל".

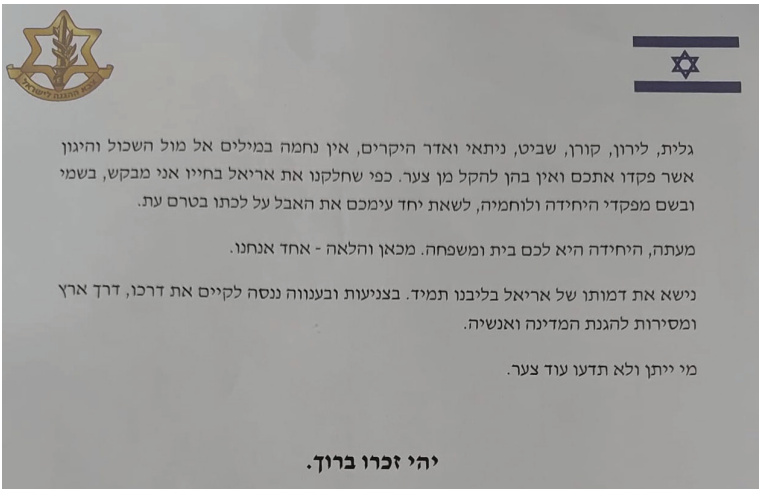
אריאל, זכרו לברכה, התגייס בשנת 2013 לחטיבת הצנחנים ועבר אל היחידה באוגוסט 2022. אריאל, ש"צנח" ליחידה, השתלב בה במהירות מעוררת השתאות. הוא נהיה אחד מאיתנו, בן המקום. דמותו - המפקד שהיה, האדם שהיה - הקרינה לכל עבר ועוררה בנו השראה רבה. זכות גדולה הייתה לי להיות לו למפקד. אהבנו אותו, וצפינו לו גדולות.

בבוקר שבת שמחת תורה נשלחו לוחמי היחידה דרומה, שם נלחמו בעוז להגן על תושבי העוטף – מערב הנגב. אריאל הכיר היטב את הלוחמים הללו; רובם ככולם עברו תחת פיקודו באימונים ובהכשרות, כשהתכוננו לאירועים מהסוג הזה. באותה שבת, היה זה אריאל שעמד בראשם, כהרגלו, כטבעו מפקד, מוביל, חכם ואמיץ - מנהיג.

לפני שהכרנו, כשהתקשר אליי מפקד חטיבת הצנחנים לספר לי על מפקד פלוגה מוכשר - הכי מוכשר - שלא רצה להמשיך בצבא, ואולי־אולי יסכים להישאר ביחידה - לא פיתחתי ציפיות גבוהות. אולם לאחר דקה וחצי של שיחה עם אריאל, הבנתי איזו מתנה קיבלתי.

בשיחתנו, אריאל רכן קדימה בדריכות, אבל שידר רוגע ונחת. עיניו היו כמו שני סימני שאלה של סקרנות, ועל השאלות שלי הוא ענה בביטחון, בלי גרם של התנצלות. זו הייתה לי אהבה ממבט ראשון.

וכמו באותה שיחה ראשונה, כך היה אריאל גם בפעולותיו ביחידה - סקרן וחושב, רציני ומעמיק, ועם זאת חייכן וצוחק. תמיד היה דרוך ונכון לכל משימה, תמיד בראש הלוחמים. כך הוביל אותם אחריו גם בלחימה אמיצה ונחושה להגנת תושבי הדרום.

גלית, לירון, קורן, שביט, ניתאי ואדר היקרים, אין נחמה במילים אל מול השכול והיגון אשר פקדו אתכם ואין בהן להקל מן צער. כפי שחלקנו את אריאל בחייו אני מבקש, בשמי ובשם מפקדי היחידה ולוחמיה, לשאת יחד עימכם את האבל על לכתו בטרם עת.

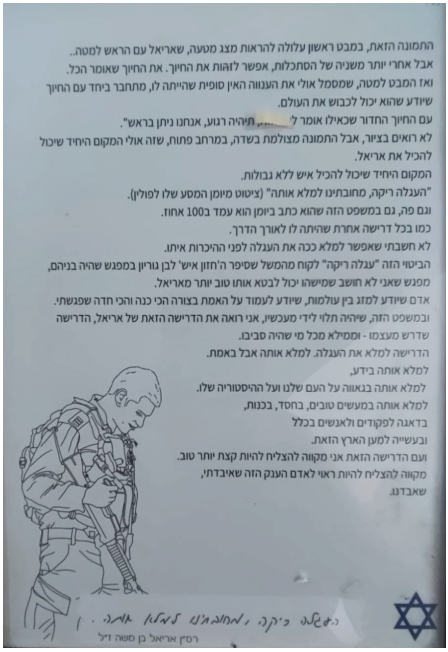
מעתה, היחידה היא לכם בית ומשפחה. מכאן והלאה - אחד אנחנו.

נישא את דמותו של אריאל בליבנו תמיד. בצניעות ובענווה ננסה לקיים את דרכו, דרך ארץ ומסירות להגנת המדינה ואנשיה.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך.

הסגן של אריאל כותב:

התמונה הזאת, במבט ראשון עלולה להראות מצג מטעה, שאריאל עם הראש למטה.
אבל אחרי יותר משניה של הסתכלות, אפשר לזהות את החיוך. את החיוך שאומר הכל.
ואז המבט למטה, שמסמל אולי את הענווה האין סופית שהייתה לו, מתחבר ביחד עם החיוך שיודע שהוא יכול לכבוש את העולם.
עם החיוך החדור שכאילו אומר ל[redacted], תיהיה רגוע, אנחנו ניתן בראש".
לא רואים בציור, אבל התמונה מצולמת בשדה, במרחב פתוח, שזה אולי המקום היחיד שיכול להכיל את אריאל.
המקום היחיד שיכול להכיל איש ללא גבולות.
"הענלה ריקה, מחובתינו למלא אותה" (ציטוט מיומן המסע שלו לפולין).
ונם פה, גם במשפט הזה שהוא כתב ביומן הוא עמד ב100 אחוז.
כמו בכל דרישה אחרת שהיתה לו לאורך הדרך.
לא חשבתי שאפשר למלא ככה את הענלה לפני ההיכרות איתו.
הביטוי הזה "ענלה ריקה" לקוח מהמשל שסיפר ה'חזון איש' לבן גוריון במפגש שהיה בניהם,
מפגש שאני לא חושב שמישהו יכול לבטא אותו טוב יותר מאריאל.
אדם שיודע למזג בין עולמות, שיודע לעמוד על האמת בצורה הכי כנה והכי חדה שפגשתי.
ובמשפט הזה, שיהיה תלוי לידי מעכשיו, אני רואה את הדרישה הזאת של אריאל, הדרישה
שדרש מעצמו - וממילא מכל מי שהיה סביבו.
הדרישה למלא את הענלה. למלא אותה אבל באמת.
למלא אותה בידע.
למלא אותה בנאווה על העם שלנו ועל ההיסטוריה שלו.
למלא אותה במעשים טובים, בחסד, בכנות,
בדאגה לפקודים ולאנשים בכלל
ובעשייה למען הארץ הזאת.
ועם הדרישה הזאת אני מקווה להצליח להיות קצת יותר טוב.
מקווה להצליח להיות ראוי לאדם הענק הזה שאיבדתי,
שאבדנו.

רס"ן אריאל בן משה ז"ל

הבחירה בדרך הקשה
רס"ן אריאל בן משה ז"ל

נאום שחרור מחזור מרץ (אוקטובר 2021)

רס"ן אריאל בן משה ז"ל, נפל במלחמת חרבות הברזל,
בן 28 בנופלו

משפחות יקרות,

כמו אז כך גם היום,לשמחתנו,אזרחים רבים במדינתנו הולכים לישון בלילות בבתיהם החמים מול ה"נטפליקס" ומשחקי הכדורגל נטולי דאגות וחפים מכל סכנה כשבהרים מתהלכים הסיירים, הילדים והאחים שלכם, בדרכם לשלוף מחבל ממיטתו טרם הספיק להשלים את שתכנן ולצאת ולפגע באזרחים חפים מפשע.

בגמר שירות ארוך ומשמעותי,עמוס בחוויות ואתגרים חשוב לי להזכיר את העיקר - ילדיכם החליטו ברגליהם לבחור בדרך הקשה, הסיזיפית והלא מתגמלת ולשים עצמם כעמוד האש לפני המחנה, לוותר על שבתות וחגים, שעות שינה, בילויים ופנאי לטובת הגנת המולדת והעם ועל כך הם ראויים לכל כבוד.

בימינו אין זה מובן מאליו לבחור בדרך זו, כאשר האלטרנטיבות רבות וטובות, משתלם יותר להתקבל ליחידת סייבר כזו או אחרת שתפתח דלתות בעולם האזרחי או שמא לבצע שירות מינימאלי ולשלב במסגרתו עבודה או תחביבים - בחירתם של ילדיכם בדרך זו מעידה בעייני בראש ובראשונה על החינוך שינקו מהבית, על הערכים שהוטמעו בילדותם, על ציפיותיכם שיהיו אנשים ואזרחים טובים ועל דוגמתכם האישית - הצלחתם הצלחתכם וערב זה מוקדש לכולכם לא פחות מאשר עבורם.

לוחמים יקרים,

לפני כמעט 3 שנים קיבלתם את אחת ההחלטות החשובות והמשמעותיות בחייכם - לבחור לתת ולא לקחת, להעמיד את עצמכם כחומר ביד היוצר ולהציע את כישרונותיכם וכישוריכם להגנת המדינה בשגרה ובשעת חירום.

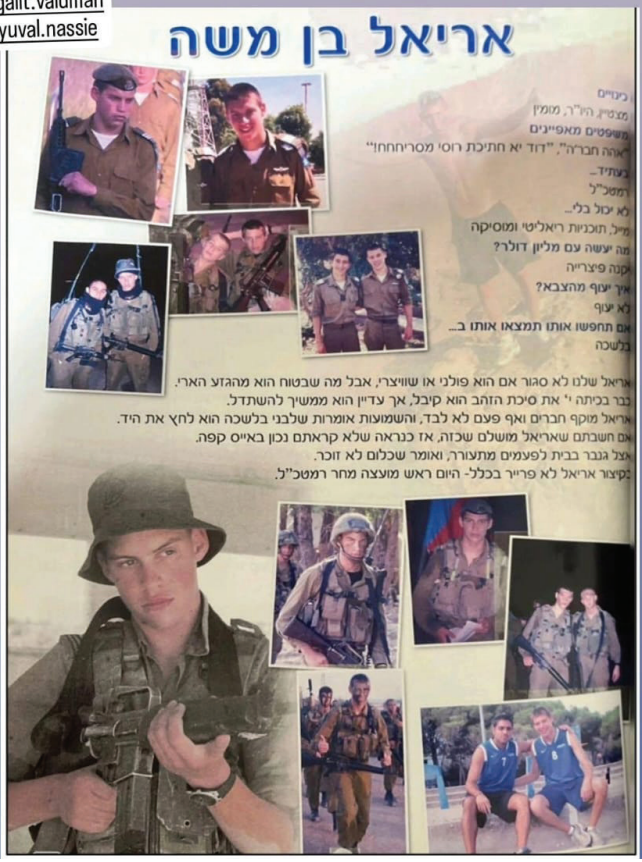
צלם: דרור פרקש

רס"ן אריאל בן משה ז"ל
תמיד בלב 💔

מפל"ג פח"ע בסיירת מטכ"ל שנפל בקרב גבורה על הגנת קיבוץ רעים ביום שבת 7.10 תוך חתירה למגע ורעות לוחמים

אריאל היה חניך בפנימייה הצבאית בחיפה
יו"ר ועדת השוחרות

@shavitbm
@shavitbm
@galitvaldman
@galit.valdman
@yuval.nassie

נייר עמדה – אריאל בן משה

בנאומו, טוען פרופסור מרטין ון קרפלד שהחל מתקופת המחתרות ועד מלחמת יום הכיפורים בכלל המלחמות והלחימות שלנו היינו כקטנים מול גדולים – וכל עוד נשתמרו תנאים אלו עשינו חיל, ניצחנו והתעצמנו.

ון קרפלד סימן את מלחמת שלום הגליל כנקודת מפנה בהלך זה ולטענתו באותה עת הגלגל התהפך והפכנו אנו לאותם גדולים וחזקים הנגררים כלפי מטה בלחימה מול אויב חלש ונרפה מאיתנו כאשר הבעיה התגלתה בשיאה במסגרת מלחמת לבנון השנייה במהלכה יחידות צה"ל השונות הפגינו רמה מקצועית נמוכה ואף רוח לחימה ירודה במקרים רבים.

נשאלנו כיצד טענות אלו קשורות אלינו באופן אישי ככאלו המייצגים את הצבא בעצמם, ובעיניי טענות אלו משקפות יותר מכל את תפיסת עולמי כאדם ומפקד.

בהיותי ילד קטן במעלות, במשפחה מרובת ילדים (שני מתוך שישיה) במצב סוציו-אקונומי גרוע, נדרשתי להכיל סיטואציות מורכבות רבות החל מלעזוב את חוג שאהבתי בשל מצב כלכלי או לוותר על חגיגת יום הולדת והטיולים השנתיים שכן אלו מלווים בהוצאות כלכליות 'מיותרות'.

במשך שנים רבות אני זוכר שהרהרתי ביכולת שלי 'לצמצם' את אותם פערים שגדלתי לתוכם, אם אצליח להיות שחקן כדורסל טוב ולקבל הזדמנויות מהמאמן על אף שאני היחיד שלא מגיע לאימון עם נעלי כדורסל וביגוד מתאים או שמא הפערים ביני לבין חבריי הם בגדר גזירת גורל עבורי ועליי להשלים איתם.

במבט לאחור, אני חושב שהתבגרתי מוקדם באופן יחסי ובעיקר חסכתי מהוריי את מחשבותיי ואת המרמור הרב שסיטואציות אלו השיטו עליי, עד מקרה אחד ספציפי, שאיננו זכור לי במדויק, במסגרתו התפרצתי בבכי ואת שחסכתי במשך תקופה ארוכה שטחתי בפני אמא שלי, את כל העצב, חוסר השוויון, החשש שהפערים רק יגדלו ושסיכויי להצליח בחיים הולכים ומצטמצמים.

באותה שיחה, אמא שלי אמרה לי משפט אחד שהפך מבחינתי לתפיסת עולם ולמורה דרך, משפט שבעיניי מגלם את טענתו של פרופ' מרטין בכמה מילים חדות ובהירות – "היזהרו בבני עניים שמהם תצא תורה".

המשפט לכאורה מכיל סתירה מהותית – יש להניח שתורה תצא דווקא מ'בני עשירים' שכן הם כנראה מלומדים ומשכילים יותר, אך כאמור לא כך הדבר, נהפוך הוא, התורה תגיע דווקא מאלו ש'דחוקים' עם הגב לקיר, שיעבדו קשה יותר, שירצו יותר ושלא יתפשרו עד שישיגו את שרצו.

במידה רבה, במלחמת העצמאות, שאין עוררין שהיא 'מלחמת אין ברירה' כוחות ההגנה ידעו שאין עוד מלבדם, שאין יכולת להכיל הפסד או כישלון ושעליהם להיות מדויקים, נחושים ובעיקר טובים יותר מכוחות צבאות ערב העדיפים עליהם וכאן בעיניי טמון סוד ההצלחה בניצחונם כקטנים מול גדולים.

ישנן קלישאות רבות (ולא סתם) שעוסקות ודוקרות בדיוק את נקודות אלו – 'חטא היוהרה' למעשה הוא הצד ההופכי של אותה 'חיה פצועה שכדאי לא להתעסק איתה' כיוון שאין לה עוד מה להפסיד והיא תדע להוציא מעצמה כוחות גדולים ומפתיעים.

ובכן, בפשט ניתן לקחת את אמירות אלו ולהגיע לכדי מסקנה שעלינו להיות קטנים מאויבנו, לא להתעצם, לא לשאוף להשתכלל ולהתפתח ולהתבסס על אותה מוטיבציה שתבער בנו בשעת הצורך אל מול אויב חזק ועדיף.

אינני חושב כך, ואני סבור שגם פרופ' מרטין חושב אחרת, האתגר בעיניי הינו שגורם ההנעה שלך הן כפרט והן כמסגרת לא יהיה בהכרח גב לקיר, אלא, שהיכולת להוציא מעצמך את אותו הילוך שישי תהא בלתי תלויה במצב הצד השני – רק בעצמך.

בעולם הספורט לדוגמא, ישנן דוגמאות מאלפות לכך בקרב הספורטאים הגדולים ביותר שלרוב מאופיינים לא רק בכישרון וביכולות טבעיות אלא גם בעבודה סיזיפית והשקעה יוצאת דופן.

נוטים לספר לדוגמא על מייקל ג'ורדן שעל אף היותו הכוכב הבלתי מעורער של קבוצתו נהג להגיע ראשון לאימון וללכת אחרון או על כריסטיאנו רונאלדו שלא מוכן להפסיד גם לילדיו כשהולך לשחק איתם במגרש שכונתי.

בימים אלו, כשהתבגרתי וימי הילדות והמצב הכלכלי שהיינו בו כמשפחה הינם נחלת העבר, אני תוהה לאן הייתי מגיע ואיפה הייתי היום אלמלא גדלתי במציאות כזו, האם המוטיבציה שלי אז והיום תלויה בצורה כזו או אחרת בצלקות עבר ואולי עם הזמן שעובר אני שוכח את יסודות המחויבות, ההשקעה והנחישות ומתקדם במסלול הישיר להיבריסיות וגאוותנות הרסנית.

חשבון נפש כזה לא תמיד מעלה מחשבות חיוביות ומדי פעם בפעם אני מתמלא בביקורת עצמית על חוסר צניעות או עיגולי פינות שהתחלתי להרשות לעצמי, לעניות דעתי, עלינו כצבא (ואולי גם כחברה) לקיים בדק בית משמעותי אודות נושאים אלו.

עלינו לשאול את עצמנו שאלות קשות על גורמי ההנעה של המפקדים והלוחמים בצבא, על רמת המסירות והמחויבות, על הסיבות והשיקולים העיקריים שמניעים אותנו לקבל החלטות ועל מידת העיסוק שלנו במוכנות אנשינו לאתגרים הצפויים.

ביקורת נוקבת ואמיתית, נטולת אגו והנחות, תהא לא נעימה לעתים לאוזן ועשויה אף לכאוב לנו קצת בבטן אך היא תהא בגדר פרוצדורה רפואית שמכאיבה קצת למטופל אך מצילה את חייו – טוב שנשכיל לבדוק את עצמנו בעצמנו ולא נחכה לבדיקה חיצונית שתגיע במלחמה הבאה.

נהנתי מאוד לשמוע את הסרטון ולהתייחס,

אריאל.

במשך חצי השנה האחרונה עמלתי והתעסקתי רבות בכתיבת עבודת חקר זו. תכלית העבודה עבורי, מעבר כמובן לחשיבותה האקדמאית, הייתה לסייע לי במסגרת הכנותיי לתפקידיי הקרובים כמפקד פלוגה. כפי שפתחתי וכתבתי בתחילת העבודה בפרק המבוא, לצערי נתקלתי במסגרת תפקידיי השונים בתרומה שולית ומזערית מאוד של מפקדי הכיתות השונים. בגסות ובהכללה אוכל לומר שבמסגרות שנכחתי בהן לא ראיתי אותן כמכפילי כוח במסגרת המחלקה או הפלוגה, ולעתים הן אף היוו גורם מעכב ומפריע.

חוסר הצלחה ואי תפוקה זו נבעו מסיבות שונות, חלקן כאמור מרמתם הבינונית והלא משביעה רצון של המ"כים, וחלקם דווקא ממפקדיהם שלא הבינו את חשיבות החניכה ואת התרומה האדירה שיוכלו לקבל מהם אילו יפתחו ויבנו אותם.

ישנם לקחים ומסקנות רבות אודות נושא זה וציינתי את העיקריים שבהם בפרק הקודם. מעבר לנקודות שציינתי שבראות עיניי כדאי שייושמו בצבא הגדול, ישנן תובנות אישיות שאני לוקח עמי לתפקידי הקרוב, לקחים שלדעתי אוכל ליישם ולבצע בלי תלות כמפקדיי ובמסגרות מעליי בכדי לקבל תפוקה ותרומה משמעותית יותר ממפקדי הכיתות בפלוגה.

הלקח הראשון ואולי המשמעותי ביותר שאוכל לממש במסגרתי הינו שמעבר לכל יכולת מקצועית מסוימת שאוכל להעניק למ"כים עליי, בראש ובראשונה ארצה להבהיר להם שהאחריות יושבת על כתפיהם, כלומר, מעבר לחובותיי כמפקדם להכינם כראוי למלחמה, אני מצפה מהם לדרוש, ליזום, לחתור למשימות ולא לקבל דברים כמובנים מאליהם. פער משמעותי שאני מזהה בדרג זה הינו שלאור העובדה שזה תפקיד הפיקוד הראשון שלהם, הם לא תמיד מבינים את האחריות הרבה שבו ומסתפקים בתכנים ובשיעורים שמעבירים להם, במקום להיות פעילים ולחתור לידע בעצמם.

הלקח השני שכבר ציינתי בפרק המסקנות, הוא שדין שדה הקרב כדין השגרה, כלומר, בראות עיניי מצבים שבהם אני מצפה ממפקד כיתה לתת פקודות

לכיתתו ולבצע תמרון זה או אחר במסגרת התקדמות המחלקה והפלוגה, אזי עליי לפתחו כבר בשגרה לעצמאות זו. לא ייתכן מצב שבו במהלך התעסוקה המבצעית או האימונים השונים מפקד הכיתה לא נדרש ליזום ולחתור לתכנון, והוצאות אימונים ועליי כמפקדו לדרוש זאת ולחנוך אותו לאורך הדרך.

הנקודה השלישית והאחרונה שהתווספה למחברת הכנותיי לתפקיד הינה שיחידה חזקה בנויה ממסגרות משנה חזקות. אין כל יכולת לבנות פלוגה טובה כשהכיתות והמחלקות המרכיבות אותה גרועות, בייחוד לא לאור שדה הקרב הנוכחי שבו המפקד לא רואה כמעט את חייליו, ולכן חשיבותם של המ"כים הולכת וגדלה. עליי להתעסק בנושא באופן רציף ותמידי - חצי הדרך בפתרון הבעיה, במקרה הזה עצם המודעות למצב והרצון לשנותו. אם אזכור זאת סביר שאדע גם כיצד לפעול ומה לעשות.

על החתום רס"ן אריאל בן משה

מתוך עבודתו של אריאל שהוגשה למכללה הטקטית לפיקוד.

מהר יותר מהריון

ישנן מחשבות שאינן שייכות לנורמה הקלאסית. נאמר זאת כך, ישנם רגעים שבהם אני חושבת: גם בלי העין, גם בלי גפיים, גם עם כוויות שמשכיחות את היופי שהיה, גם אם היית חייל חטוף... שהרי תדע כל אם עברייה.

הזמן חולף מהר יותר מהריון. אתה איש שנועד לרוץ פיזית בשטח, בטרקים. אם למות אז ככה. עודני עומדת מאחורי האמירה הזאת. כן, יש סיפורים יפים ויש גם שידוכים מוצלחים, אך ממרחק הזמן נראה לי שאלו החוזרים מטראומות קשות לא שבים אותם האנשים.

היית ונותרת הגיבור, הזמן מטשטש. כל הזמן יש לנו גיבורים חדשים, לצערי. אולי היית שב הבן האחר, עם מצבי רוח, עם חיים שלא הכרת, חי עם החברים ההם, המתים, עם המראות, עם רעשים.

בספא האחרון כשיובל הזמינה אותי (והיה מושלם), היא שוב אמרה לי: "הייתי מחכה לו, לו נחטף. גם אם פצוע... ממש הייתי איתו".

באמת, יובל? בגיל כה צעיר היית הופכת למטפלת? היית מחכה למישהו שלא בטוח מכיר את עצמו? רציתי לומר: "שהרי תינוקת שלו (כך הוא קרא לך) מגיע שלב שבו גיבור נשאר בסיפורים והחיים זוהרים הרבה פחות".

רציתי לומר, אבל שתקתי. התחיל העיסוי וגם כך אסור לדבר...

צירי הדממה

ישנם צירי לידה. אני ושכמותי חשות את כאב צירי הדממה. זה כואב, ואין אפידורל לטשטש צירים כאלה. מפני שכלום לא ייצא. עבר זמן, לא מעט, ונסעתי עם שני וגיסתי ביום גשום, כדי לפנות את הדירה שלכם, לפנות אותך... על אוטומט. את הבושם, את הבלגן, את הספרים ובעיקר את הריח...

חזרנו מהקריות למעלות. גשם. עננים כבדים כמו יושבים לי על הלב. ככה חוזרים גיבורים בארגזים כחולים. רק בן שלושים, בלי מתנות, עם זיכרונות רבים, ובעיקר עם הזכות הכאובה להיות אמא שלך, בלעדיך! אז, באותה הדירה על אותה הספה שעליה קיבלתי את הבשורה: אריאל נפל!

יש בי כוח להרים ראש עם הגעגוע. יש בי כוח להבין אותך, כי אין לנו ארץ אחרת! יש בי כוח ללוות לצבא עוד בן, אך לא יהיה לנו כוח להיות מדינה שלמה, אדירה, עם חור בדגל בדמותם של החטופים!

אז, אריאל קח פיקוד שם למעלה. תהיו לנו מליצי יושר... לגאולה! אוהבת נורא, אימא

מכינת "אחים"

מכינת "אחים", עכשיו ממש לקראת פתיחה בצוחר, שבחבל אשכול. כמה אירוני - מאריאל שלי לאריאל ביבס, שקבור פה עם כפיר ועם אימם כתומת השיער, שירי ז"ל.

מניו יורק הקפואה לחום המלחמה, ניתאי חזר כשנפלת. שיקום הארץ דרך "השומר החדש" שבו עבד. אז נוצר שיתוף פעולה עם משפחת בוכריס, כפי שהיה לך ולחן בוכריס הי"ד, סגן מפקד מגלן, כששֵירתֶם ב- 202.

וכך החליטו האחים, ניתאי, מצדה ועוד אח אחד מסווג, שלה, להקים מכינה, רק של בנים, שיהיו בה הרבה כבוד ולמידה על הנופלים, פעילות בשטח, לימודים ובעיקר שילוב. אחרי שנת מיונים שולבו יחדיו בני נוער נורמטיביים לצד בני נוער עם קשיים.

הבנייה והתשתיות מבראשית עם הרבה עבודה, תרומות מעם שלם וגם מאנשים פרטיים. כך יקום הנוער שיצמיח את החיטה, ירוקה ועמידה יותר. תש"ח 2025!

nitaybm אני אוהב את יום הזיכרון.

אני אוהב את הרעיון שיום אחד בשנה, למשך יום שלם, כולם מתעסקים רק בך, יום אחד בשנה בו אני זוכה לחזור למאין שבעה, יום שבו החיים עוצרים, יום שבו אני לא מרגיש חריג.

יום הזיכרון הוא לא שלי ולא עבורי, אני גם לא מרגיש שהוא עבורך אריאל, אני מרגיש שהוא עבור אנשים כמותך, אנשים שרוצים להכיר, לשמוע ולכאוב, אנשים שמבינים את החשיבות.

יום זיכרון שני בלעדייך.

פחדתי מהזמן אחרי שנפלת, פחדתי שהזמן יעשה את שלו, שאנשים יתרגלו או ישכחו, שאני אתרגל.

אני כבר לא מפחד.

הזמן לא עשה את שלו ולא יעשה, לא התרגלתי לזה, לא חושב שאי פעם אתרגל גם - וזה בסדר, זה דווקא נחמד לי לדעת את זה.

היתרון היחידי בזמן שעובר זה שלאט לאט, עם הזמן, אני לא מצליח להיזכר איך חיים בלי הכאב הזה. הכאב הזה, שלא ידעתי לפני כן שאפשר בכלל לחוות כאב שכזה, הפך לחלק ממני, ממי שאני, ממה שאני, מהדרך שלי.

אני לא צריך את יום הזיכרון כדי לזכור אותך, אבל נחמד לראות שזוכרים, מגיע לך שיזכרו.

אתה הטוב מכולם אריאל.

אני לא חושב שאמרתי לך פעם בקול רם שאני אוהב אותך, אני לא טוב בזה, אף פעם לא הייתי. הייתי נותן הכל עכשיו בשביל להגיד לך את זה, רק פעם אחת, שאדע שאתה יודע.

יום זיכרון שני בלעדייך.

פחדתי מהזמן אחרי שנפלת, פחדתי שהזמן יעשה את שלו, שאנשים יתרגלו או ישכחו, שאני אתרגל.

אני כבר לא מפחד.

הזמן לא עשה את שלו ולא יעשה, לא התרגלתי לזה, לא חושב שאי פעם אתרגל גם - וזה בסדר, זה דווקא נחמד לי לדעת את זה.

היתרון היחידי בזמן שעובר זה שלאט לאט, עם הזמן, אני לא מצליח להיזכר איך חיים בלי הכאב הזה. הכאב הזה, שלא ידעתי לפני כן שאפשר בכלל לחוות כאב שכזה, הפך לחלק ממני, ממי שאני, ממה שאני, מהדרך שלי.

אני לא צריך את יום הזיכרון כדי לזכור אותך, אבל נחמד לראות שזוכרים, מגיע לך שיזכרו.

אתה הטוב מכולם אריאל.

אני לא חושב שאמרתי לך פעם בקול רם שאני אוהב אותך, אני לא טוב בזה, אף פעם לא הייתי. הייתי נותן הכל עכשיו בשביל להגיד לך את זה, רק פעם אחת, שאדע שאתה יודע.

מכינת אחים
מכינה פיקודית קדם צבאית ע"ש רב סרן אריאל בן משה ז"ל ורב סרן חן בוכריס ז"ל
רס"ן אריאל בן משה ורס"ן חן בוכריס - בחייהם ובמותם הצילו נפשות רבות והותירו מורשת של גבורה שתאיר לדורות.
בשבעה באוקטובר 2023 התייצבו בחזית ומיהרו להתייצב להצלת תושבי עוטף עזה, לא חשבו פעמיים ונלחמו בגבורה יוצאת דופן.
ערכים של צניעות, עבודה קשה ומצוינות גילמו את אהבתם לארץ ללא תנאי וללא פשרות.
לאורם ובדרכם הוקמה ביישוב צוחר שבעוטף עזה המכינה במטרה להכשיר את הדור הבא לתפקדי פיקוד ולוחמה בצבא.
אֲזִזִים
מכינה פיקודית קדם צבאית
ע"ש
רס"ן אריאל בן משה ורס"ן חן בוכריס
86

הובכים את הקיטוב ללכידות. מבנש ראשון של היזמים בבית הנשיא | צילום: קובי גדעון, לע"מ

תוכניות חינוך ומנהיגות, יוזמות לשיקום העוטף והצפון וסיוע לפצועי המלחמה

● 17 מיזמים חברתיים של משפחות שכולות, קרובי חטופים ומילואימניקים נבחרו להשתתף בפרויקט של בית הנשיא לקידום אחדות וחיבור בישראל

צמיחה מתוך משבר

איתמר אייכנר

"למרות שנחיינו בבובול משוחמים, עדיין לא ידענו מאיפה מתחילים", משי תפת איריס חיים, אמו של יותם חיים ז"ל, בר גע שבו החליטה לתקים תוכנית חברתית לזי נצחת בנה. "בזמן השבעה על יותם, איזו תובל חלם על איך יותם מבקש ממנו עוד שי עור תרסים, אבל שהוא לא יבול לתת לו אחר כי יותם איננו. בבה תובל הבין שהוא רוצה לתקים פרויקט שמשלב תמיכה רגשית דרך מוזיקה, ספורט ושיטול בבעלי חיים ולתת לעזר אנשים במו יותם הזדמנות".

בימים אלו פרויקט "בית יותם" נבחר לאחד מ־17 מיזמים חברתיים שיוטמעו בפרויקט "צמי חה מתוך משבר" של בית הנשיא שנועד להעניק לימים חברתיים שחוו טראומה אישית באירועי 7 באוקטובר את הכלים והעשטת התמיכה הנדרשת להם כדי להפוך את הכאב האישי למנוע לשינוי המציאות.היזמות נוגעת בחינוך ומנהיגות, שי קום של העוטף והצפון, הכוונה מקצועית למי לואימניקים ולמפונים וכשיקום לפצועים.

בין המשתתפים יש את מירב לשם נוגן, אמא של שורדת השבי רומי נוגן שהקימה את מיזם "מרינה של העם – מגדלים מנהיגים", תוכנית מנהיגות לכלל חלקי החברה הישראלית ומיכל זמורה, אשתו של לוחם ומפקד היח"מ אדגון זמורה ז"ל, שהקימה את מיזם "שלי מחבית", לחינוך והנגשה של שכול ומצבי קיצון לילדים. בית הנשיא מספק ליווי צמוד של צוות מקצועי, ויארח מפגשים ופעילויות שונות הגלוות לפ רויקט, תוך כדי שיתוף פעולה מלא עם היוז מים והמובילים. "כחברה, אנחנו נמדדים לא רק ברגעי השיא, אלא גם ביכולת שלנו לעמוד יחד לצד מי שמתמודדים עם אתגרים, מתוך באוקטובר האתגרים [illegible] הרצוג, "צמיחה מ[illegible] מי שחווה משבר [illegible] הערכים שעליהם מושתתת מדינת ישראל".

18:45

א ח י ם
מכינת פיקודית קדם צבאית ע"ש
רס"ן אריאל בן משה ורס"ן חן בוכריס
יום חשיפה למכינה
יש מכינות ויש את אחים!
התנסה בסנפלינג - נראה אותך?
טעימה מאימוני הכושר עם יחידות העילית של צה"ל
הכר את מורשת הגבורה של רס"ן אריאל בן משה
ורס"ן חן בוכריס
גלה איך תוכל להשפיע על הקהילה בעוטף עזה
הצצת תוכנית המנהיגות ותהליך המיון למכינה
ראיונות אישיים במהלך היום
**המכינה לבנים בלבד
יום ראשון 16.2
9:00 -14:00
איפה? מכון וינגייט
מתחם רסקיו
הרשמה חובה - מספר המקומות מוגבל!
לפרטים:
ניתאי בן משה
052-4460917

אחרי שנגמר

מפינת העישון במפעל "זריחה" שבמעלות.

לדבר אותך,

לדבר צבא,

לדבר מדינה,

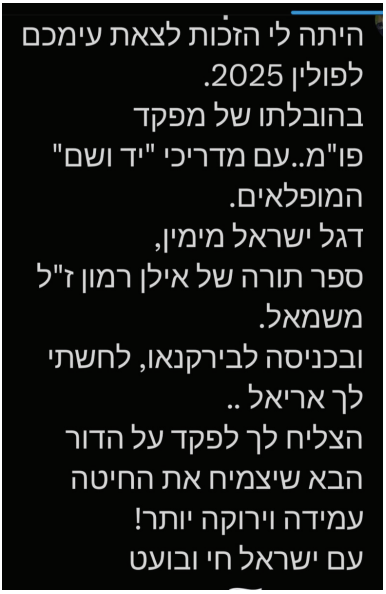
לדבר זכות אבות.

אדבר איתך ... עד שניפגש... בכל מקום, בכל פינה.

בשבילי לכתוב אותך זה כמו ללדת אותך שוב ושוב. נולדת אחר, עם הילה, וכך גם מותך!

להתאבל? יש עוד חיים שלמים. כעת בונים מדינה!

berei_ariel רס"ן אריאל בן משה,
דור שלישי לשואה, נכד לשורדת
השואה - רותי בן משה במסעו
לפולין במסגרת "עדים במדים"
כותב:
"מה הוא נוף שואה?
- חלמנו - גיהנום בירוק?
- הר האפר במיידנאק?
- בית כנסת שנחרב?
- קברי יהודים הלודג'?
החרבת בית הכנסת כראייה
והוכחה נוספת שתורת הגזע איננה
כשלעצמה, אלא, ענף של
אנטישמיות ושנאה דתית עתיקת
שנים המוסתרת ומוצגת תחת
תיאוריית גזע שתכליתה
"להכשיר" מחשבות אלו.

היתה לי הזכות לצאת עימכם
לפולין 2025.
בהובלתו של מפקד
פו"מ..עם מדריכי "יד ושם"
המופלאים.
דגל ישראל מימין,
ספר תורה של אילן רמון ז"ל
משמאל.
ובכניסה לבירקנאו, לחשתי
לך אריאל ..
הצליח לך לפקד על הדור
הבא שיצמיח את החיטה
עמידה וירוקה יותר!
עם ישראל חי ובועט

"העגלה ריקה, מחובתינו למלא אותה"

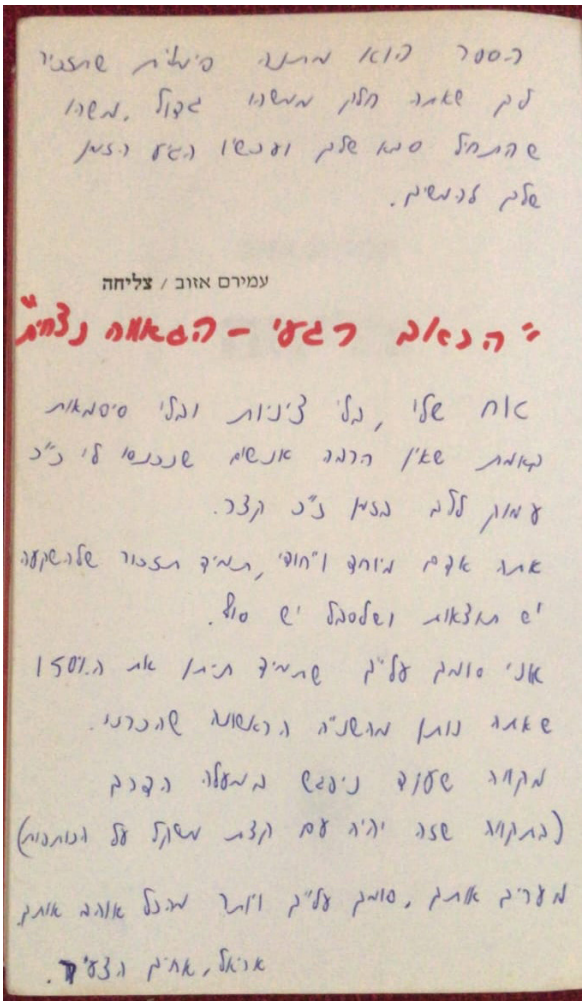
מקורו של משל "העגלה הריקה" הוא בשיחה שהתנהלה בין החזון איש לבין דוד בן-גוריון. בשיחה זו שאל בן-גוריון את החזון איש כיצד, לדעתו, יוכלו לחיות יחד במדינה כה קטנה יהודים בעלי השקפות עולם שונות, מנהגים ותרבויות מגוונות שהגיעו ממדינות שונות.

החזון איש השיב לו במשל הלקוח מן התלמוד הבבלי: שני גמלים נפגשים במשעול צר – האחד נושא עגלה מלאה, והשני, עגלה ריקה. מי מהם צריך לפנות את הדרך? כמובן, הגמל עם העגלה הריקה. על פי החזון איש, הציבור החרדי הוא זה הנושא "עגלה מלאה" – עמוסת הלכות, מצוות ומסורת. מנגד, בן-גוריון ראה דווקא בציבור החילוני את נושא העגלה המלאה – אלו שעוסקים בעבודת אדמה, שמירה, ביטחון, כלכלה ובניית הארץ. בסופו של דבר, השניים לא הגיעו להסכמה.

במהלך לימודיו במלט"ק, יצא אריאל למסע בפולין. שם נשא עמו מחברת, ובה כתב תובנות מתוך הסיור בתופת שעבר העם היהודי בשואה. באחד העמודים כתב:
"העגלה ריקה. מחובתנו למלא אותה."

עבור אריאל, העגלה ריקה לא רק בצד החילוני או רק החרדי – אלא בשניהם. בעיניו, לא מדובר בשתי עגלות מתחרות, אלא בעגלה אחת משותפת של מדינת ישראל כולה, על כל גווניה. את העגלה הזו, עלינו למלא יחד – בערכים משותפים, בלכידות, ובאמונה הדדית.

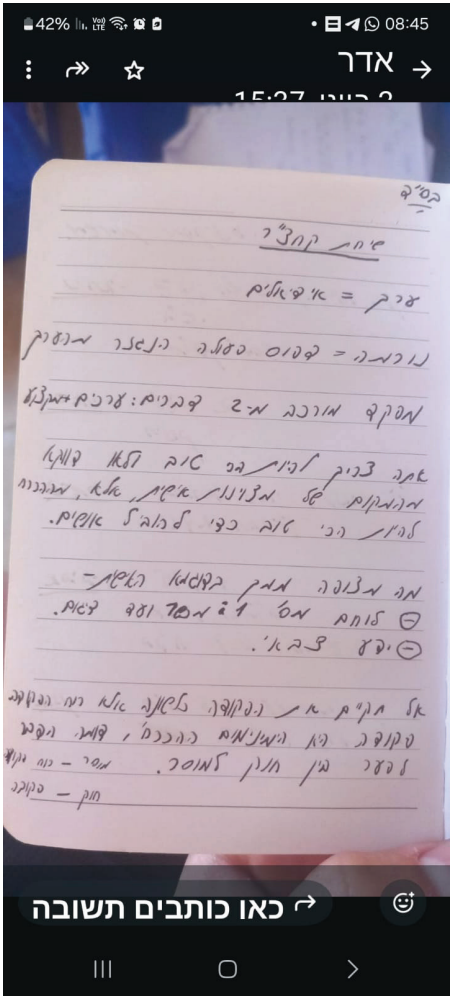
אריאל לא התעלם מן הקושי והמורכבות שבחיים המשותפים בישראל. להפך – הוא זיהה את האתגר, ודווקא משום כך הוסיף למשפטו גם את הקריאה למעשה: למלא את העגלה ביחד – מתוך אחדות, ערבות הדדית, שורשיות, עשייה, הישגיות וענווה.
אלו היו הערכים שאריאל האמין בהם, חי לפיהם ופעל על פיהם – עד יומו האחרון.

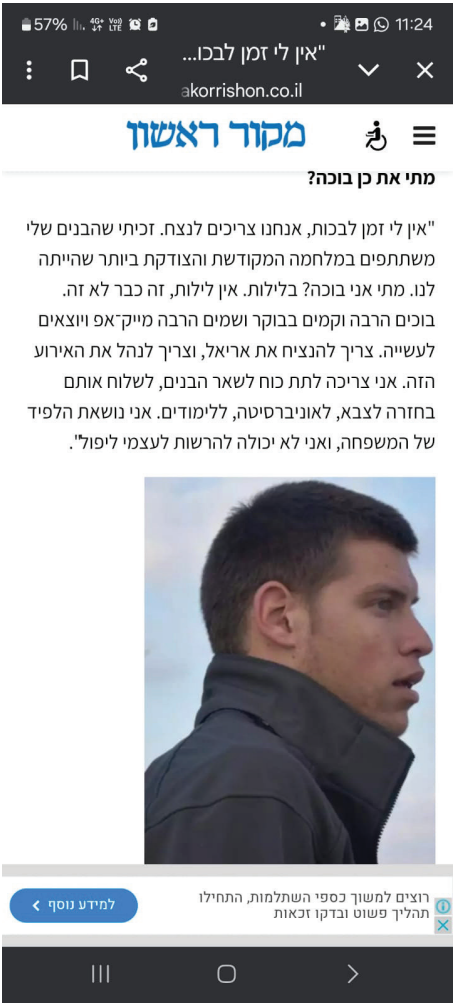

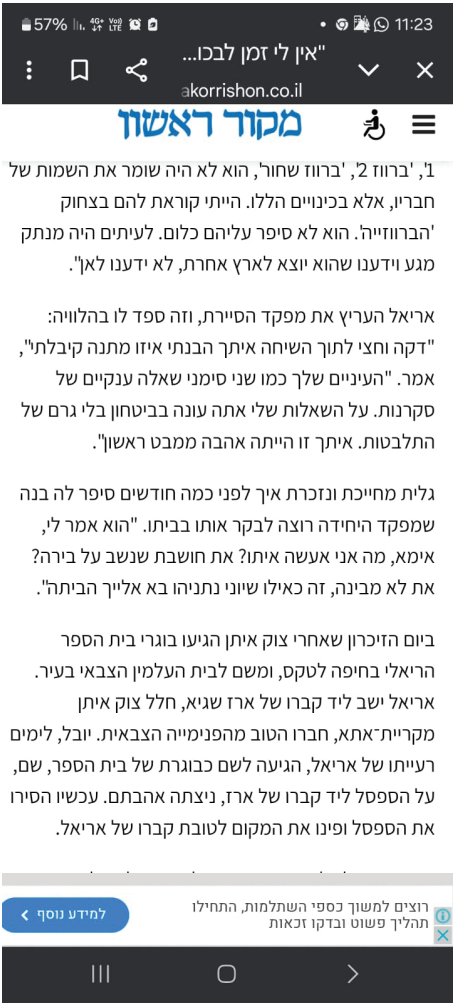
עמירם אזוב / **צליחה**

ה. הגאולה רבתי – הפאזה הגלמית

אות שלו, בלי ציונים ובלי סימאות
שאחת שעון הדמה אנושית שנבחרה על כ"כ
עמוקים בלתי בכתב כ"כ רבים.
אחד אלפים מיוחד ומיוחד, ומיוחד מכבוד שלא-שקלה
ה מאבאות ובלסבלם יש סוף.
אלו סומכים עליו שמיוחד תיבון את הלסלו
שאחד נותן מתשנ"ה ורשותה שהכרנו.
מקודד שלפיך נ.ד.פ.ן מעלה הבדים
(בתקופה שבה יהיה עם הקבוצה שיקול של ובוחרים)
מדריכים אחרים, סומכים עליהם ויודעים שבכל אחד אחרים
אוכלים, אחרים ובדפוק.

08:45
42%
אדר
כאן כותבים תשובה

11:24
57%
"אין לי זמן לבכו...
akorrishon.co.il
מקור ראשון
מתי את כן בוכה?
"אין לי זמן לבכות, אנחנו צריכים לנצח. זכיתי שהבנים שלי משתתפים במלחמה המקודשת והצודקת ביותר שהייתה לנו. מתי אני בוכה? בלילות. אין לילות, זה כבר לא זה. בוכים הרבה וקמים בבוקר ושמים הרבה מייק־אפ ויוצאים לעשייה. צריך להנציח את אריאל, וצריך לנהל את האירוע הזה. אני צריכה לתת כוח לשאר הבנים, לשלוח אותם בחזרה לצבא, לאוניברסיטה, ללימודים. אני נושאת הלפיד של המשפחה, ואני לא יכולה להרשות לעצמי ליפול".
רוצים למשוך כספי השתלמות, התחילו תהליך פשוט ובדקו זכאות
למידע נוסף

'1', 'ברווז 2', 'ברווז שחור', הוא לא היה שומר את השמות של חבריו, אלא בכינויים הללו. הייתי קוראת להם בצחוק 'הברווזייה'. הוא לא סיפר עליהם כלום. לעיתים היה מנתק מגע וידענו שהוא יוצא לארץ אחרת, לא ידענו לאן".

אריאל העריץ את מפקד הסיירת, וזה ספד לו בהלוויה: "דקה וחצי לתוך השיחה איתך הבנתי איזו מתנה קיבלתי", אמר. "העיניים שלך כמו שני סימני שאלה ענקיים של סקרנות. על השאלות שלי אתה עונה בביטחון בלי גרם של התלבטות. איתך זו הייתה אהבה ממבט ראשון".

גלית מחייכת ונזכרת איך לפני כמה חודשים סיפר לה בנה שמפקד היחידה רוצה לבקר אותו בביתו. "הוא אמר לי, אימא, מה אני אעשה איתו? את חושבת שנשב על בירה? את לא מבינה, זה כאילו שיוני נתניהו בא אלייך הביתה".

ביום הזיכרון שאחרי צוק איתן הגיעו בוגרי בית הספר הריאלי בחיפה לטקס, ומשם לבית העלמין הצבאי בעיר. אריאל ישב ליד קברו של ארז שגיא, חלל צוק איתן מקריית־אתא, חברו הטוב מהפנימייה הצבאית. יובל, לימים רעייתו של אריאל, הגיעה לשם כבוגרת של בית הספר, שם, על הספסל ליד קברו של ארז, ניצתה אהבתם. עכשיו הסירו את הספסל ופינו את המקום לטובת קברו של אריאל.

אריאל בן משה ז"ל
1995-2023
" השמיים הם הגבול , והדרך דרך ארץ"

PUSH
7.10 נזכור ולא נשכח
התמונה האחרונה: קצין סיירת מטכ"ל
רס"ן אריאל בן משה ז"ל שנפל גיבור
בקרב בקיבוץ רעים בשבת השחורה 💔
קישור להרצאות בשעה היעודה באתר מ.ת.ג,
יבה המופיעה בדף האתר מצד שמאל "שידור חי"
https://bit.ly/3sTqOqL

למרוצים טוב באיי. במצלמות של הנוכחות שהגיעו ללהב 433 ראיתי את הרכב שלה חונה בצד, מול המיונים. השוטרים הראו לי, אבל לא הסכימו שאעביר את זה למישהו, בטח לא שאוקח את זה איתי. הקצין הסביר שיש עוד חומרים שהם לא הסכימו לעבור עליהם, כמו גם חומרים שנשארו בשב"ס ולא הגיעו ל־433, ואם אני רוצה לקבל אותם, אני חייבת שתהיה ועדת חקירה מטלטלת".

עכשיו, כל מה שנידב מבקשת זה שב־ל'ישון טוב בלילה. "אני רוצה הקלה", היא דומעת, "שכבר ירפו ממני המחשבות, 'רגע, הבת שלי, ירו בה!' אוליי היא רימתה למוות?' היו שם כל כך הרבה אפשרויות".

למרב ולשאר המרואיינות במכתבה יש וונטאפים והקלטות מהניידים של הילדים שלהן שנרצחו. ההקלטה של מירב מסתיימת ברעש מצמרר של יריות. "בימים הראשונים, משערים חישפו את עדי", היא נזכרת, "המקשרת לבעלי מחרב, אז היא הייתה אנונימית, היום פחות – זו הייתה יובל רפאל, זוכת 'הכוכב הבא'. היא ויתרה את עדן מהתמונות שהפצנו והתקשרה אליו: 'הייתי במיונים הזאת. ראיתי את עדן, אבל הלכתי, ויכשהחזרתי עדן לא הייתה, היא אמרה לבעלי שבנראה ירו בה בדרך. אבל 433 אמרו לי שאף אחד לא נסצא ירוי מסביב למיונים. וזה בריוק העניין, למה אני צריכה לחקור את הרגש של הילדה שלי? ולמה אני עיינין נשארת עם גולה סיפור שאלוהים למה אני צריכה להסתובב עם הדרגישה שאני אמותי? לה לא ליצאת מהמיונים ובכלל הכל קרתי".

גם מילותיו האחרונות של עידו אדרי ז"ל עיינין מהדהדות באחני אמו. בדקות הראשונות של מתקפת הטילים עידו וחבריו תדיישבו לפקל"ל קשה וחיכו שהשטח יירגע. שיחת טלפון שקיבל מאביו, נצ"מ ח', מפקד היחמ"ט, זיקה אותם לסיבראית הקשה. "ח' אומר להם, קומו, תתי את עצמכם, אין יותר קשה, כנסו למכוניות, סעו לכיוון באר־שבע", משחזרת רעות את רגעי האימה. "עידו בבר הצליח לצאת מהמקום, אבל אז הם נתקלו בפצועים על הכביש. הוא טיפל בפצועה וחזר למכונית להילחם עם נשק של שוטר שנהרג. בשיחה האחרונה עם אבא שלו, עידו אומר: 'אבא, יורים עלי', וזהי. אני לא יודעת מה הבן שלי עשה, רק שהוא היה ירוי".

מתוך תשאלות שנותרו ללא מענה, הוקם מחודש אחרי האסון ועד שמייצג את המשפחות השכולות של נרצחי מסיבות הדרום. "ראינו את קריסת המחלים והתקיפה הנוראית שהמשיכה לתוך המלחמה", מספרת רעות, "חלק מהדיבי שהובא אלינו נראו לנו לא להתחיל לדרוש ועדת חקירה. בהתחלה התחלנו לפעול במסגרת ועדת החקירה אזרחית. הזוועה סיימה את תפקידה. הוציאה את מסקנותיה, ראינו שזה לא מתקדם כמו שאנחנו רוצים, ואז הגשרנו לדיומה של 'מועצת אינטגר' שבה היו באותה תקופה 15 משפחות".

היום מורכבת "מועצת אינטגר" משפחות שכולות ונפגעי ז'בארוכאר מגבה. הקיבוצים חללי צה"ל וגם משוחררים ומשפחות חטופים. "אנחנו מונים 1,200 משפחות, משקטהרה היא לתפוך הנהוגה ציבורית רחבה", מסבירה רעות, בין השאות המוכרים בתנועה – משפחת אשל, הוריה של הצעירהנית רוני אשל ז"ל; מירב, אמא של החטופה שאהרה עמית סוסנה, המתגוררת בעצמה בשדרות; סיגל מצגורי, שאיבדה שתי בנות – דיויה ונועל ז"ל; יונה אדם, אמה של הסניטה מעין אדם, שאיבדה את בתה היצירה מופ ז"ל; נגם נעם, הבת של החטוף חיים פרי ז"ל שנותרו עדיין מחוזק בשבי חמאס.

בייחוד, מרי את בפנסת ל'מועצת אינטגר'?

"בפנסתי לעניינים כי וומנתי להיעזר בוועדת החקירה האזרחית. סיפרתי שם שנעמי, הילד שלי, שהיה אחראי על בלוני האימוף בנחל עוז, יושב לפעמים בבית – וזו לא המצאה או בדיחה – וחישב חלקים לבלון בעלי אקספרס. ב־6 באוקטובר התקלקל בלון אחד, עף לה־הם. אז הם עשו מבצע והזיררו אותו. התקלקל עוד אחד, הביאו אחד וגם הוא היה תקול, אז שוב הביאו להם חדש. בשישי בערב נעמי קיבל מהם מהנסיה: 'אני צריך עכשיו להרים את הבלון', ואז בסביבות 23:00 הוא אמר לנו שאחרי להם לא להרים את הבלון. עכשיו, אני חותה, למה? ומי אמר להם לא להרים?

"יהרה מכך, הבן שלי ארבעת חבריו נלחמו לבד לגמרי, בנעמיה וכפסים. לא הייתה חומה ומהבחלים ידעו שאין חומה, ובאו בריוק לאזור הזה. הוא לא ברח, הוא לא התחבא, הוא ידע שהוא הילד לומה, לפי ההודעה האחרונה שקיבלתי ממנו, שהתחילה במילים, 'אח הודעה האחרונה שאני שולח לכם. אני יודעת שהיתה תקיעה בשניים לפנות ביחד, שלא יירדו למוצבים. את זה גילינו לבד, אף אחד לא בא ואמר. הילד הזה שם על עצמו וסם שאני הייתי צריכה לקבור חודש אחרי, עם תחינות שנשארו ממנו. ועכשיו יבוא לי חבר כנסת ויגיד לי שזה תקין, שזה הגיוני?"

את חושבת שהיחיה פה ל'שלונית, או שהבריחם נעשה בהדוגמן?

"אני חושבת שהיחיה פה יחידות של מרינות, מה שקורא ל'הקנסטפה'. הבן שלי אמר לי, 'אמא, אנחנו רואים אותם, ותחיה מלחמה'. אם ילה, שהיה או ר"כ, יגי ולאות את זה, לא יכול להיות שפרים לא ראשם. כשהייתי אומרת לה 'אבל נעמי, זה נורא מסוכן, הוא היה עונה: 'יש נדר ואמרו לנו שזוכה לא לתומר בר, מפקד היל האוויר, ובר לא ענה לו. הוא סיפר את זה בתחקיר 'עיבדה' ששיחר לפני כחודש, ומאז הוא בטעם עליו. טוען שזה לא קולינאלי לצאת עם הסיפור הזה לתקשורת. לא קולינאלי? אישה היית בשבת? אישה היה היל האוירי? אני לא מתפשת נקמה, גם לא מעניין אותי – כן יישבו במלא, לא יישבו במלא. אני מתפשת אחרות. הראשון שלקח אחריות בפני מאשפ יפיר היה ראש השב"כ רונן בר. רונן הגיע אליי הביתה האמר, 'האחריות היא עליי', גם הוא, גם סנגו, 'ואנחנו נשים את המפתחות אמא של החטופה ששחזירה עמית סוסנה, המתגוררת בעצמה בשדרות: סיגל מצגורי, שאיבדה שתי בנות – דיויה ונועל ז"ל; יונה אדם, אמה של הסניטה מעין אדם, שאיבדה את בתה היצירה מופ ז"ל; נגם נעם, הבת של החטוף חיים פרי ז"ל שנותרו עדיין מחוזק בשבי חמאס.

בייחוד, מרי את בפנסת ל'מועצת אינטגר'?

"בפנסתי לעניינים כי וומנתי להיעזר בוועדת החקירה האזרחית. סיפרתי שם שנעמי, הילד שלי, שהיה אחראי על בלוני האימוף בנחל עוז, יושב לפעמים בבית – וזו לא המצאה או בדיחה – וחישב חלקים לבלון בעלי אקספרס. ב־6 באוקטובר התקלקל בלון אחד, עף לה־הם. אז הם עשו מבצע והזיררו אותו. התקלקל עוד אחד, הביאו אחד וגם הוא היה תקול, אז שוב הביאו להם חדש. בשישי בערב נעמי קיבל מהם מהנסיה: 'אני צריך עכשיו להרים את הבלון', ואז בסביבות 23:00 הוא אמר לנו שאחרי להם לא להרים את הבלון. עכשיו, אני חותה, למה? ומי אמר להם לא להרים?

"יהרה מכך, הבן שלי ארבעת חבריו נלחמו לבד לגמרי, בנעמיה וכפסים. לא הייתה חומה ומהבחלים ידעו שאין חומה, ובאו בריוק לאזור הזה. הוא לא ברח, הוא לא התחבא, הוא ידע שהוא הילד לומה, לפי ההודעה האחרונה שקיבלתי ממנו, שהתחילה במילים, 'אח הודעה האחרונה שאני שולח לכם. אני יודעת שהיתה תקיעה בשניים לפנות ביחד, שלא יירדו למוצבים. את זה גילינו לבד, אף אחד לא בא ואמר. הילד הזה שם על עצמו וסם שאני הייתי צריכה לקבור חודש אחרי, עם תחינות שנשארו ממנו. ועכשיו יבוא לי חבר כנסת ויגיד לי שזה תקין, שזה הגיוני?"

את חושבת שהיחיה פה ל'שלונית, או שהבריחם נעשה בהדוגמן?

"אני חושבת שהיחיה פה יחידות של מרינות, מה שקורא ל'הקנסטפה'. הבן שלי אמר לי, 'אמא, אנחנו רואים אותם, ותחיה מלחמה'. אם ילה, שהיה או ר"כ, יגי ולאות את זה, לא יכול להיות שפרים לא ראשם. כשהייתי אומרת לה 'אבל נעמי, זה נורא מסוכן, הוא היה עונה: 'יש נדר ואמרו לנו שזוכה לא לתומר בר, מפקד היל האוויר, ובר לא ענה לו. הוא סיפר את זה בתחקיר 'עיבדה' ששיחר לפני כחודש, ומאז הוא בטעם עליו. טוען שזה לא קולינאלי לצאת עם הסיפור הזה לתקשורת. לא קולינאלי? אישה היית בשבת? אישה היה היל האוירי? אני לא מתפשת נקמה, גם לא מעניין אותי – כן יישבו במלא, לא יישבו במלא. אני מתפשת אחרות. הראשון שלקח אחריות בפני מאשפ יפיר היה ראש השב"כ רונן בר. רונן הגיע אליי הביתה האמר, 'האחריות היא עליי', גם הוא, גם סנגו, 'ואנחנו נשים את המפתחות

ולחמחות בשם הילדים מיתיק למעלה בכיוון השעון: עדן בן רובי ז"ל, אריאל בן משה ז"ל, עידו אדרי ז"ל ונטע ברעם ז"ל

אבל קודם כל, יש לנו כאן מערכה מאוד קשה לניהול', הלכן מבחינתי הנתחי לוה. עם זאת, אנחנו עוד מעט 500 יום לתוך האירוע, ועוד לא התחילו לחקור – לא יעלה על הדעת. יש לנו אינייקציות, והנישי ליידינו, גם במהלך החקירה של ועדת החקירה האזרחית, מסמכים, עדויות וגם סתירות של עדויות בשטח, בין גופים שונים, מתוך כוונה למסור אליהן על שמם ובכדים ועל הכיסא".

"מה שרעות שטעה מרונן בר", אומרת גלית, "אני שטעתי? הרהטכל'ל. כולם היו אצלי. אלופים שאני מכירה שנים, ביניהם הרמטכ'לים העתידיים, נכנסו אליי הביתה לתומר בר, מפקד היל האוויר, ובר לא ענה לו. הוא סיפר את זה בתחקיר 'עיבדה' ששיחר לפני כחודש, ומאז הוא בטעם עליו. טוען שזה לא קולינאלי לצאת עם הסיפור הזה לתקשורת. לא קולינאלי? אישה היית בשבת? אישה היה היל האוירי? אני לא מתפשת נקמה, גם לא מעניין אותי – כן יישבו במלא, לא יישבו במלא. אני מתפשת אחרות. הראשון שלקח אחריות בפני מאשפ יפיר היה ראש השב"כ רונן בר. רונן הגיע אליי הביתה האמר, 'האחריות היא עליי', גם הוא, גם סנגו, 'ואנחנו נשים את המפתחות

ולחמחות בשם הילדים מיתיק למעלה בכיוון השעון: עדן בן רובי ז"ל, אריאל בן משה ז"ל, עידו אדרי ז"ל ונטע ברעם ז"ל

יגון, כמו שאמרת. לא מרשים למירב להכניס תמונה של חבת שלה, רק כי למעלה חשום לא רוצים שיהיו כתרות כאלה בהיכל של העם. לא תהיה תקומה אם לא נבין מה קרה.

איך נתקן אם לא נדע מה לתקן?"

אתן ריצות ועדת חקירה ממלכתית שיהא בראשות שופט, ממשפחה שנפגה לעשות הפיכה משטרית, תוך מיני שינוי שיטת השיפוט. זו חיזי ישראליות שלהם, ער אתן ריצות ל'הצלת הבית?

נירית: "זם לא בשראות. זם מסכים את זה ככה, כי זה מתאים להם, עושים עליהן סמוך".

יש ואמרי שבלתי קרקן ל'הכנסת מחלק, שאולי היה קל יותר לבכי ועדת חקירה ממלכתית אם לא היה בזה אנשי נגי מעיבת המשפט ומסגינם למרוחים?

נירית: "אם מישהו חושב שהתפגנות בקפלן גרמו לנה שקרה, סבבה, תחקרו גם את זה. אם גלית דיסקל ושבת מולי ואומרת לי 'אחים לנשק, אין לי בעיה' סבבה, תחקרו גם אותם. בששאלתי 'מה לא טוב בראיון הזוועה', התשובה שקיבלתי היתה 'אסתר חיות'. מה לא בסדר בחיות? שאלתי ושלוש פעמים התעלמו ממני. אמרנו להם, 'אותנו זה לא מעניין. אתם לא רוצים את יצחק עמית? תיכנסו לחדר, עם נשיא המדינה וראש הממשלה, תחליטו איזה שופט מקובל עליכם, שהוא יכחר את האנשים. אבל תתחילו כבר, אנחנו מאבדים אויות".

"ישבנו עם ארבעה שרים שונים", חושפת רעות, "יולי אדלשטיין, אבי דיכטר, מיקי זוהר, ניר ברקת. לאחרון, תוכנים באחר על אחר הם אמרו 'בוודאי'. אחר כך ברקת יושב אצל רפי רשף וגינגוב. הרי בסופו של דבר, השופט ממנה רק את ראש הוועדה. אז אמרנו 'בואו נשב בבית הבשא, כמו בבחירת אפיפיור, עד שיהיצא עשן לבן, ונציצר יערה שהוא מאוזנת, מקובלת, הרכבה מקובל על כולם. אתם ארבעה אמרו לנו 'אחרבה, נלך איתכם'. מגיעה ההצבעה על הצעת החוק והמוזנה להצעת חוק ועדת חקירה ממלכתית,

מירב:

"יובל רפאל, זוכת 'הכוכב הבא', זיהתה את עדן מהתמונות שהפצנו והתקשרה לבעלי: 'הייתי במיונים. ראיתי את עדן אבל הלכתי, וכשחזרתי היא לא הייתה'. אמרה שכנראה ירו בה בחוץ. אבל 433 אמרו לי שאף אחד לא נמצא ירוי שם. וזה בדיוק העניין - למה אני צריכה לחקור את הרצח של הילדה שלי?"

יובל רפאל

ל־3 שנים, לא נסכנסים לכנסת אמא, טוכת 20 שנים, לא נסכנסים לכנסת אמא, טוכת

על ראש מורכן, ובולם אומרים, 'זה עלינו. בשלנו בחטא ההיררות'. אבל סכל הנאמר ויצא שהצבא צריך ועדת חקירה. וזה לא נכון. יש פה מישהו אין זה דרייבר טיט. צבא זה זרוע מבצעת, ואני רוצה להרגיש את זה במרכר אחרים.

או מהנבחי ועדת החקירה הממלכתית יבחי שאת אפופת יגון, שזה מה שמנעי אותך.

נירית: "אני עוד לא מכירה את הבן אדם שיכול להגיד לי שאני אפופת יגון, כי זה ברזיף ההפך ממה שאני משדרת, נקודה. אני לא מהחרים שמנעיגים לכבסת, כי מתחת לבבדי להגיע לוועדות של שמחה רוטמן, שעושה שולחן אריזי, יותר נמוך מים המלח. לאחי הם אומרים 'תקצרי', לא מקשיבים לנער בן 13 שאומר להשמיע הקלטה של

ויקרא כ:כב וּשְׁמַרְתֶּם אֶת כָּל חֻקֹּתַי וְאֶת כָּל מִשְׁפָּטַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָקִיא אֶתְכֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לָשֶׁבֶת בָּהּ.

מאז נפילתך הפכתי להיות לעיתים כמו "פרסומת לשכול". פתאום, כפי שרצית עבורי תמיד, אני רואה עולם, אך העולם אינו מבין עדיין עד כמה הוא חסר אותך.

בעברית, באנגלית ואפילו ביידיש, זה המסר שלי בכל מפגש שאני מוזמנת אליו:

"לפני הכול אני אימא של גיבור יהודי!"

ואחר כך רב סרן בסיירת מטכ"ל, כי אתה אמרת.

לא לעולם חוסן!

זכיתי!

גופה נאחזת הרגעים...
נאבד בעומק השורשים
רס"ן אריאל בן משה
נפל בשמחת תורה 7.10.23

השגלה ריקה, מחובתינו למלא אותה
לזכר רס"ן אריאל בן משה הי"ד

אחים לנצח

